ISLAM
NAŠ IZBOR

Ibrahim Ahmed Bawani

ISLAM NAŠ IZBOR

Naziv originala
Islam is our choice

Naziv djela u prijevodu
Islam naš izbor

Prijevod
Ragib Kadribegović
Muhamed Jusić
Sanela Žuljević

Recenzija
Nedim Haračić

Izdavač
Emanet d.o.o.

Štampa
Emanet d.o.o.

Tiraž
1000

CIP – Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

Prijevod sa engleskog: MUHAMED Jusić, **RAGIB** Kadribegović
Naziv originala: Islam is our choice
Islam naš izbor / Ibrahim Ahmed Bawani
Sarajevo: Emanet, d.o.o., 2005. - 105 str.; 21 cm

Ibrahim Ahmed Bawani

ISLAM NAŠ IZBOR

Sarajevo 2005/1425

Predgovor

Nije potrebna posebna inteligencija da bi se primijetilo kako savremeni neislamski svijet ima kao svoju prednost veliki broj jedinstvenih impresivnih dostignuća; djeluje na mnogo višem nivou sposobnosti i efikasnosti nego muslimanski svijet; sposobniji je da udruži prirodne sile u službu i za dobrobit čovječanstva, na način na koji je prošlost mogla samo da sanja; nadvladao je, u velikom obimu, strahote siromaštva, bolesti i neobrazovanja, te doveo do ogromnog porasta životnog standarda.

Sve su ovo, zaista, velika ostvarenja ali i povećavaju broj ozbiljnih pitanja za sve ljude od ideje. Da li je moderna civilizacija zaista u stanju da uputi pojedinca ka ličnom zadovoljenju? Da li je uspjela osposobiti čovjeka da shvati i ostvari pravi cilj svoje egzistencije? Da li je u mogućnosti da obezbijedi blaženstvo i sreću za kojom, kroz pokoljenja, žudi ljudska duša? Da li je u stanju uzdignuti čovječanstvo iznad nivoa životne egzistencije? I, na kraju, da li je uspjela u obogaćivanju, oplemenjivanju i duhovnom ispunjenju ljudskog života?

Nekolicina iz muslimanskog svijeta, koja posmatra zapad sa distance ili kroz obojeno staklo (obično posjedujući unaprijed donešene zaključke i naglašen osjećaj inferiornosti), zavedena je vještačkim sjajem i čarima moderne zapadne civilizacije.

Neki od njih su tako silno impresionirani zapadom, da u njemu vide kulminaciju ljudske kreativnosti. Iz tog razloga, oni su, manje-više, lišeni istinskog uvjerenja u svoju sopstvenu religiju i njene principe.

U stvari, oni su razvili stajalište slijepog divljenja svemu što je zapadnjačko. Zbog toga, bilo šta iz njihovog sopstvenog načina života, a što je u suprotnosti sa onim što nalaže i praktikuje Zapad, potpuno se ignoriše kao zaostalo i neprikladno uslovima modernog življenja.

Čudno je to što ovi ljudi, obožavaoci civilizacije koja je u njihovim očima bazirana na razumu i logici, uopće ne vide za shodno da upotrijebe sopstvene umove i ocijene da li su ovi elementi zapadne civilizacije u kojima traže oslonac, pozitivni ili ne.

Pojedinci iz ove skupine ljudi odbacuju sve religije, uključujući i islam, kao neprikladne zahtjevima sadašnjeg doba - "doba razuma". Religija u umovima ovih ultramodernih intelektualaca je gomila iracionalnih dogmi i praznovjerja.

Oni se ne trude da sagledaju činjenice. Kada bi se njihovo stajalište i moglo pripisati drugim religijama, ne može se primjeniti na dini-islam koji je utemeljen na racionalnim principima.

Zaista, historijski preporod u religiji koji dolazi sa časnim Poslanikom, s.a.v.s.[1], govori da je on pobijedio, ne čudotvornim sredstvima, nego racionalnim uvjerenjima. Umjesto da paralizuje ljudski intelekt, časni Kur'an zahtijeva od čovjeka da otvori oči i ispita moć razuma. Ako to čovjek učini, bez osakaćivanja svog uma predrasudama, on ide naprijed, uz pomoć i uputu od Allaha, do otkrivanja realnosti koja se manifestira ljudima čija srca i umovi nisu otupili.

Doslovno sve u svemiru, smjena dana i noći, čudesne kreacije neba i Zemlje u nevjerovatnom skladu, smisaonost i mudrost što se prožimaju vasionom itd., odražavaju besprijekoran sklad zakona prirode. To ukazuje na činjenicu da postojanje svijeta nije produkt slijepog slučaja nego rezultat Božije volje.

Da bi otkrio realnost, ljudski razum mora biti čist, a ne opterećen raznim izopačenim požudama i prostim pohotama. Opasnost po civilizaciju današnjeg čovječanstva nije dozvoliti ljudskom razumu da slobodno traga za istinom. Naprotiv, opasnost povećava činjenica da postoje umovi kojima je sloboda izgovor za zadovoljavanje životinjskih strasti.

Moderna civilizacija ne oskudijeva sredstvima da to ostvari. Ako pogledamo u kioske, puni su nemoralne, pornografske literature. Takođe filmove, puni su erotskih scena i portreta seksualnog odnosa.

Nadalje mjesta za zabavu, dominiraju predstave i igranke koje većinom izazivaju seksualnu strast, do te mjere da je striptiz šou postao jedan od najpopularnijih oblika današnje zabave. I da bi rezultat bio potpun, omogućena je potpuna sloboda miješanja oba spola. U ovakvoj atmosferi, sa nabojem čulnih strasti, postalo je skoro nemoguće, za veliki broj ljudi, da neometano daju šansu svom razumu, da se odazovu glasu svoje duše, glasu Božije upute i blagodati. Da, nemoguće je za većinu koja je progledala u nezdravoj sredini koju je kreirala savremena

[1] S.a.v.s. je skraćenica od riječi sallallahu alejhi ve sellem, a znači neka je Allahov salavat i selam na Poslanika. Lijepo ju je reći uvijek nakon spomena njegovog imena.

civilizacija, da razmišljaju slobodno. Naravno, to ne važi za sve. Čak i u ovim perverznim sredinama glas razuma i savjesti pronađe put do onih koji traže istinu.

Takvi ljudi imaju racionalnu snagu koja im pomaže da sagledaju unutrašnju truhlost savremene civilizacije, uprkos blistavoj vanjštini. Ti ljudi posjeduju istinsku humanu narav koja vapi za pravom satisfakcijom i srećom, čak kad su i fizički apetiti zadovoljeni. To je moguće samo u otkrivanju i prilagođavanju stvarnosti, u kojoj ljudska duša može naći pravi put i zadovoljstvo.

Ova knjiga je prikaz otkrića istine od strane nekolicine velikih ljudi koji su zaista težili da otkriju istinu i koji se nisu mogli zadovoljiti sa ništa manje od toga.

Ovi ljudi su rođeni i odrasli u neislamskim sredinama, i islam i njegova učenja bili su im nepoznati. Bili su dio zapadnjačke civilizacije koja ima očaravajući uticaj na mnoge od nas. Bez obzira na sve to, njihove duše su ostale nezadovoljne sve dok nisu pronašli Pravi put, put dini-islama. Knjiga se objavljuje s nadom da će biti od velike pomoći i koristi svima onima koji iskreno tragaju za istinom.

Ibrahim Ahmed Bawani

Lalazar, Karachi

Uvod

Islam je vjera istine. On je utjelovljenje životnog pravca koji je Bog, Stvoritelj i Gospodar svijetova objavio vodičem za čovječanstvo. Za harmoniju i ispinjenje života, čovjeku su potrebne dvije stvari:

- određena sredstva za izdržavanje i ispunjenje materijalnih potreba, ličnih i društvenih,

- poznavanje principa individualnog i društvenog života što će mu omogućiti satisfakciju i postizanje pravednosti i spokojstva u životu.

Gospodar svijetova omogućio je je ispunjenje i jednog i drugog uslova u potpunosti. Što se tiče materijalnih potreba, obezbjedio je prirodu sa svim resursima koji su na raspolaganju čovjeku. Da bi omogućio zadovoljenje duhovnih, društvenih i kulturnih potreba, izabrao je Poslanika, s.a.v.s., među čovječanstvom da bi mu objavio "ključ života", koji čovjeka upućuje na pravi put. Taj "ključ života" je islam, vjera propovjedana od strane svih Božijih poslanika.

Allah kaže u suri Ali Imran, u 84. ajetu, u prijevodu značenja: **"Reci: "Mi vjerujemo u Allaha i u ono što se objavljuje nama i u ono što je objavljeno Ibrahimu, i Ismailu, i Ishaku, i Ja'kubu, i unucima, i u ono što je dato Musau i Isau i vjerovjesnicima od Gospodara njihova, mi nikakvu razliku među njima ne pravimo, i mi se samo Njemu iskreno klanjamo".**

U trećem ajetu iste sure kaže Uzvišeni: **"On tebi objavljuje knjigu, pravu istinu, koja predhodne potvrđuje".**

Sve svete knjige su pozivale čovječanstvo na put Gospodara, na pokornost Allahu, sve su imale istu poruku, isti cilj, pozivale su u dini-islam.

Tako govori i slijedeći kur'anski ajet iz sure El-Džumu'a, ajet 13: **"On vam propisuje u vjeri isto ono štoje propisao Nuhu i što je objavljeno tebi, i ono što smo naredili Ibrahimu i Musau i Isau: "Pravu vjeru ispovjedajte i u tome se ne podvajajte".**

Značenje islama

Islam je arapska riječ i u prijevodu znači pokornost, predanost i poslušnost. U terminološkom smislu, islam podrazumijeva potpunu poslušnost i pokornost Uzvišenom Allahu, On nas je stvorio, uputio nas, poznaje naše tajne i javne radnje, zna naše želje i šta nam odgovara, On zna šta je najbolje za nas i jedini zaslužuje ovakvu vrstu pokornosti. Jezičko značenje riječi islam je "mir", "sigurnost", a upućuje na to da se duševni i tjelesni mir može postići samo kroz predavanje i pokornost Alahu, dž.š. Takav način života unosi spokojstvo u srce pojedincsa i uspostavlja mir u društvu uopće. Uzvišeni Allah kaže: **"Oni koji vjeruju i čija se srca, kad se Allah s pomene smiruju, a srca se doista, kad se Allah spomene smiruju! Onima koji vjeruju i čine dobra djela - blago njima, njih čekaju divna prebivališta!"**[1]

Poruka islama propovjedana je od strane svih Božijih poslanika koji su upućivali na Pravi put i pozivali u vjeru. Međutim, ne samo da su ljudi nakon poslanika skrenuli s Pravog puta, nego su takođe izgubili uputu, napravili devijacije u svetim knjigama i uveliko zapostavili usmjerenja koja su za sobom ostavljali vjerovjesnici.

Iz toga razloga Allah je ponovo slao poslanike, i da obnove originalnu poruku koja će čovječanstvo povratiti na Pravi put. Posljednji od ovih poslanika bio je Muhammed (neka je mir i blagoslov na njega) kome je objavljena završna forma Božije upute i za koju je Uzvišeni Allah dao garanciju da Će je sačuvati od svake devijacije i izmjene za sva vremena. Ta uputa je kompletna vjera - islam, utvrđena u Kur'anu i Sunnetu[2] Božijeg Poslanika, s.a.v.s.

Osnovni koncept islama je vjerovanje da je cijeli svijet tvorevina Uzvišenog Allaha, Gospodara i Stvoritelja svih svijetova. On je apsolutni Vladar, Hranitelj i Zaštitnik. On je stvorio sva stvorenja i svakom odredio vremenski period koji će provesti na zemlji.

---

[1] Prijevod značenja Kur'ana, sura Er-Ra'd, ajet 2.

[2] Sunnet je praksa Allahovog Poslanika, s.a.v.s., iskazana kroz njegova djela, naredbe i zabrane i prećutno odobrenih postupaka. (Op. rec.)

Allah je propisao određeni način života kao najsavršeniji, najadekvatniji, ali je ostavio čovjeku slobodu izbora da to prihvati ili odbije kao svoje lično usmjerenje. Oni koji prihvataju Božiju objavu su vjernici (mu'mini ili muslimani), a oni koji odbiju su nevjernici (kafiri).

Čovjek postaje Muslimanom iskrenim vjerovanjem i svjedočenjem u Božije jedinstvo i poslanstvo Muhammeda, s.a.v.s. To svjedočenje (šehadet) sažeto je u riječima: ešhedu en la ilahe illallah, ve ešhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluh[1]. Ovaj šehadet predstavlja prvi od pet temelja dini-islama, čiji prvi dio označava potvrdu vjerovanja u Allahovu jednoću, a drugi dio u poslanstvo Muhammeda, s.a.v.s.

[1] Na arapskom ešhedu en la ilahe ill Allah ve ešhedu enne Muhammeden resulullah: لا اله الا الله محمّد رسول الله , doslovno znači: svjedočim da nema istinskog božanstva osim Allaha i da je Muhamed Njegov rob i poslanik. (Op. rec.)

Tevhid - temelj islama

Tevhid je revolucionarna koncepcija i čini temelj i suštinu islamskog učenja. Tevhid ustvari znači da postoji samo jedan Bog, Gospodar svijetova. On je Svemoguć, Sveprisutan, Održavalac svijeta i čovječanstva.

Kako neko ko posmatra i proučava neiscrpnu kreativnost prirode, njenu svrsishodnost i održavanje onog što je moralno korisno, i uništavanje svega što je društveno štetno, dakle, neko ko sve to promotri, kako ne uspijeva zaključiti da iznad svega stoji Svemogući Um, i da su svi prirodni procesi jednostavno vanjske manifestacije njegove neprekidne aktivnosti?!

Zvijezde raspršene po cijelom beskonačnom svemiru, prostrana, očaravajuća i prelijepa panorama prirode što opija srce, začuđujuća, harmonična smjena godišnjih doba, smjena dana i noći, proces plime i oseke, cvijeće i tlo pod našim nogama, sve upućuje na jednu činjenicu – na postojanje jedinog Allaha, Stvoritelja, Upravljača. Vidimo veličanstven, besprijekorno ustrojen svemir! Je li moguće da postoji bez upravljača?

Vidimo opčinjavajuću ljepotu i harmoniju u njegovom kretanju – je li to moguće bez stvaraoca? Opažamo veličanstven oblik i sklad u prirodi. Može li to postojati bez savršenog uma. Osjećamo uzvišenu svrhu čovjekovog postojanja – može li to biti bez volje koja stoji iza toga? Otkrivamo da je svemir kao veličanstveno napisan roman – može li roman nastati bez pisca?

Zaista Allah kaže: **"O ljudi klanjajte se Gospodaru svome, koji je stvorio vas i one prije vas, da bi ste se kazne sačuvali, koji vam je Zemlju učinio posteljom, a nebo zdanjem, koji s neba spušta kišu i čini da rastu plodovi, hrana za vas. Zato, ne činite svjesno druge Allahu ravnim".**

Ovo je osnovno načelo kojim je poslanik Muhammed, s.a.v.s. pozvao čovječanstvo da ga prihvati. To je važna metafizička koncepcija koja je ujedno i odgovor na sve tajne svemira. Upućuje na vrhovnu vlast u kosmosu, na apsolutnu jednoću naspram očite različitosti i nudi viziju

jedinstvenog kosmosa. Ona je snažan kontrast pojedinačnim stajalištima naučnika i filozofa i otkriva istinu prije ljudskog oka. Nakon stoljeća tapkanja u mraku, čovjek je na putu da shvati istinu ovog načela, a i savremena naučna misao ide u tom smjeru.

Ali to nije samo metafizički koncept ili samo zbrkana mješavina jalovih riječi. To je dinamično vjerovanje i revolucionarna doktrina. Ona uči da su svi ljudi Božija stvorenja i da su svi jednaki. Diskriminacija i podjeljenost po boji, rangu, rasi ili teritoriji ne postoji. Ona je samo ostatak iz doba neznanja koji je čovjeka držao u lancima ropstva.

Čitavo čovječanstvo je jedna porodica koju je stvorio Uzvišeni Allah, nema mjesta diskriminaciji po bilo kojoj osnovi. Ljudi su jednaki, a podjele na buržuje i proletere, bijele i crne, arijevce i nearijevce, zapadnjake ili istočnjake podjele su izmišljene od strane ljudi. Islam pruža revolucionarni koncept "jedinstva ljudske rase".

Božiji Poslanik, s.a.v.s., poslan je da ujedini čovječanstvo na temeljima Božije riječi i da čovjeka izvede iz tame neznanja. Uzvišeni Allah kaže: **"Svi se čvrsto Allahova užeta držite i nikako se ne razjedinjujte! I sjetite se Allahove milosti prema vama kada ste bili jedni drugima neprijatelji, pa je on složio srca vaša i vi ste postali, milošću Njegovom, braća".**[1]

Ovaj koncept takođe precizira čovjekovo stvarno mjesto u kosmosu – njegov stvaralac je Svevišnji Bog a čovjek je Njegov namjesnik na zemlji.

Ovo čovjeka uzdiže na plemenit i dostojanstveni stupanj, tj. daje mu mjesto Božijeg izaslanika na zemlji, da bi ispunio svoj život plemenitom zadaćom i time ispunio Božiju volju. Ovo riješava sve zamršene probleme ljudske zajednice i uspostavlja novi sistem u kojem vlada pravda, jednakost, mir i prosperitet.

Osnovni temelj islama je vjerovanje u Božiju jednoću - tevhid. Takođe, kao što to upućuje drugi dio šehadeta „enne Muhammeden resulullah", Allah nije ostavio čovjeka bez vodiča u njegovom životu.

On mu je objavio Uputu preko svojih poslanika, i poslanika Muhameda, s.a.v.s., koji je posljednji u dugom lancu vjerovjesnika. Vjerovati u Božijeg Poslanika znači vjerovati u njegovu poruku, prihvatiti zakon koji je on donio i slijediti način ponašanja koji je on naučavao.

---

[1] Prijevod značenja Kur'ana, sura Alu Imran, ajet 163.

Dakle, drugi postulat islama je vjerovati u poslanstvo Muhammeda, s.a.v.s., i prihvatajući vjeru s kojom je on došao, te slijedeći njegove upute.

Ovo direktno vodi do trećeg postulata islama - vjerovanje u život poslije smrti. Po dini-islamu, ovaj život je iskušenje i ispit, i čovjeku će biti suđeno za sve što je radio na zemlji, to jeste kako je provodio svoj život. Polagat će račun za svaki trenutak svog života.

Život na zemlji će jednog dana doći do kraja i novi svijet će biti uspostavljen. Čovjek će tada biti proživljen i bit će, shodno tome kakva su mu bila djela, ili nagrađen ili kažnjen. Oni koji provode život u poslušnosti i pokornosti Gospodaru uživat će vječno blaženstvo na budućem svijetu, a oni koji krše Njegove naredbe, požnjet će gorke plodove svoje neposlušnosti.

Kaže Uzvišeni u časnom Kur'anu: **"Svakom čovjeku ćemo ono što uradi o vrat privezati, a na Sudnjem danu ćemo knjigu otvorenu pokazati". Čitaj knjigu svoju, dosta ti je što ćeš danas svoj račun polagati".**[1]

A u jednom drugom ajetu Uzvišeni kaže: **"Ko god dođe s dobrim djelom bit će deseterostruko za njega nagrađen, a ko god dođe s lošim djelom bit će kažnjen samo onoliko koliko zaslužuje i nikom neće biti nanesena nepravda".**[2]

Dakle, tri osnovne postavke islamskog vjerovanja su:

- vjerovanje u tevhid – Allahovu jednoću;

- vjerovanje u Muhammedovo, s.a.v.s., poslanstvo i poslanicu koju je donio;

- vjerovanje u život poslije smrti i polaganje računa na Sudnjem danu.

Ko ima ovakvo vjerovanje taj je musliman. Ove su postavke ustvari sadržane u šehadetu "nema itinkog božanstva osim Allaha i Muhammed je njegov poslanik".

---

[1] Prijevod značenja Kur'ana, sura El-Isra', ajet .

[2] Prijevod značenja Kur'ana, sura El-En'am, ajet 16.

Osnovne karakteristike islamskog učenja

Jedne prilike gospodin G.B. Shaw, ugledni publicist, izjavio je slijedeće: "Muhammedovu religiju sam uvijek visoko cijenio zbog njene izvanredne vitalnosti. Čini mi se da je to jedina religija koja posjeduje sposobnosti asimilacije prema promjenjivim stazama postojanja i koja se može prilagoditi svakom dobu. Proučavao sam njegov život - život tog predivnog čovjeka – i po mom mišljenju, nasuprot tome da bude nazvan antikristom, morao bi biti nazvan spasiteljem čovječanstva. Vjerujem, kada bi čovjek kao on preuzeo vodstvo modernim svijetom, uspio bi u rješavanju njegovih problema, na način na koji bi se postigao toliko potrebni mir, sreća i prosperitet. Smatram da će Muhammedova vjera biti prihvatljiva za sutrašnju Evropu, kako već sada postaje prihvatljiva za današnju".

Postavlja se pitanje koje su to karakteristike i odlike dini-islama koje su privukle veliki broj sljedbenika u prošlosti i koje ga čine tako privlačnim za modernu svijest. Neke od osnovnih karakteristika islama su prestavljanje na slijedećim stranicama.

Jednostavnost, racionalizam i praktičnost

Islam je vjera čije je učenje jednostavno, razumljivo i jasno i čist je od sujevjerja i iracionalnih vjerovanja. Božije jedinstvo, poslanstvo Muhammeda, s.a.v.s., i vjerovanje u život poslije smrti su osnovna načela islamskog vjerovanja. Ona su ustanovljena dokazima i prihvatljiva su i zasnivaju se na razumu i zdravoj logici. Sva islamska učenja proizilaze iz ovih osnovnih vjerovanja, jednostavna su i direktna. U dini-islamu ne postoji sveštenička hijearhija, kao što nama ni tragova od kakve neuvjerljive apstrakcije i komplikovanih obreda i rituala. Bilo ko se može obratiti Božijoj knjizi i njene zapovijedi i naredbe direktno sprovesti u praksu. Islam budi u čovjeku sposobnost razumijevanja i potiče ga na korištenje svog intelekta. On zapovijeda čovjeku da sve sagledava u svjetlu realnosti. Kur'an savjetuje čovjeku da moli: **"Gospodaru moj, Ti znanje moje proširi"**[1].

[1] Prijevod značenja Kur'ana, sura Ta-ha, ajet 114.

Kur'an tvrdi da oni koji znaju nisu kao oni koji znaju: **"Reci: "Zar su isti oni koji znaju i oni koji ne znaju? Samo oni koji pameti imaju pouku primaju!"**[1] Da su oni koji ne uče i ne razmišljaju gori nego stoka: **"Mi smo za Džehennem mnoge džine i ljude stvorili; oni srca imaju – a njima ne shvataju, oni oči imaju – a njima ne vide, oni uši imaju – a njima ne čuju; oni su kao stoka, čak i gori – oni su zaista nemarni."**[2]

Da značenje Objave postaje jasno onima koji "imaju znanje" i "koji razumiju": **"On vas stvara od jednog čovjeka, a zatim imate boravište i spremište. Mi potanko izlažemo ajete ljudima koji razumiju.**[3] Da, **"On daje mudrost kome hoće, a onome kome je mudrost dana, dano je veliko dobro!"**[4]. Kur'an takođe govori da zaslužuju poštovanje oni koji pored ostalih stvari imaju znanje i snagu: **"Allah je njega da vam vlada izabrao", reče on, "i velikim znanjem i snagom tjelesnom ga podario! Allah daje vlast kome On hoće! Allah je neizmjerno dobar i Sveznajući!"**[5] Da je znanje ona osobina po kojoj je čovjek superiorniji od anđela (meleka), i zbog koje je postavljen Božijim namjesnikom na zemlji. Poslanik Muhammed, s.a.v.s., rekao je: **"Ko napusti svoju kuću u potrazi za znanjem, na Allahovom je putu".**

Traženje znanja je dužnost svakog muslimana i muslimanke, kao što nam je to naredio Allahov Poslanik, s.v.a.s. Na ovaj način islam izvodi čovjeka iz svijeta sujevjerja i tmine i uvodi ga u svijet znanja i svjetla. Sdruge strane, islam je praktična religija i ne sadrži isprazna i jalova teoretisanja. On nije puko ispovijedanja vjere već jak poticaj životu. Pravedna djela i način ponašanja moraju slijediti vjerovanje. Religija je nešto što treba živjeti, a ne puko izgovaranje molitvi i riječi koje ne prate djela. Časni Kur'an kaže: **"Oni koji budu vjerovali i dobra djela činili, njih Džennet slijeduje kroz koji rijeke protječu"**.[6]

A poslanik Muhammed, s.a.v.s., je rekao: **"Allah ne prima vjerovanje ako ga ne prate djela, niti prima djela bez vjerovanja".** Dakle, dini-islam je jednostavna, racionalna i praktična religija.

---

[1] Prijevod značenja Kur'ana, sura Ez-Zumer, ajet 9.

[2] Prijevod značenja Kur'ana, sura El-A'araf, ajet 179.

[3] Prijevod značenja Kur'ana, sura El-En'am, ajet 98.

[4] Prijevod značenja Kur'ana, sura Beqara, ajet 269.

[5] Prijevod značenja Kur'ana, sura El-Beqara, ajet 247.

[6] Prijevod značenja Kur'ana, sura El-Burudž, ajet 11.

Jedinstvo materijalnog i duhovnog

Jedinstvena odlika islama je činjenica da nije podijelio život na sferu materijalnog i duhovnog. Naprotiv, islam insistira na jedinstvu ove dvije sfere života. Sdruge strane, ne preporučuje se asketizam, nego upućuje da se duhovno uzdignuće postiže svjesnim prihvatanjem života i suočavanjem sa svim nedaćama koje on nosi, a ne bježanjem od stvarnosti u samoću i misticizam. Kur'an nam savjetuje da se obraćamo našem Gospodaru: **"Gospodaru naš, podaj nam dobro i na ovom i na onom svijetu"**[1]. Allah strogo ukorava one koje odbijaju da uživaju u njegovim blagodatima: **"Reci: "Ko je zabranio Allahove ukrase koje je On za robove Svoje stvorio, i ukusna jela?" Reci: "To je za vjernike na ovom svijetu, a i na onom svijetu jesu samo za njih." Eto, tako Mi podrobno izlažemo ajete ljudima koji znaju."**[2]

Islam izričito nalaže: **"...i jedite i pijte, samo ne pretjerujte"**[3]. Allahov Poslanik, s.a.v.s., rekao je: **"Postite (neke dane) ali se i mrsite (u drugim danima), obavljajte noćni namaz ali i zaspite, jer vaše tijelo ima svoje pravo kod vas, i vaše oči imaju pravo kod vas, i vaše žene imaju pravo kod vas, i osoba koja vas posjeti ima kod vas svoje pravo"**. Drugom prilikom je rekao da su od imana slijedeće tri stvari:

- da pomogneš drugom pa čak i ako si i ti sam u teškoj situaciji;
- da se revno moliš za dobrobit čovječanstva;
- i da sebi oporučuješ pravednost.

Islam ne prihvata nikakvu podjelu između "materijalnog" i "moralnog" ili "svjetovnog" i "duhovnog" života, i potiče čovjeka da uloži svoju energiju i potencijal za rekonstrukciju i vođenje života na zdravim osnovama. Islam uči čovjeka da moral i materija trebaju biti sjedinjeni u jednu cjelinu, i da se duhovno oslobođenje može postići korištenjem materijalnih izvora i sredstava za dobrobit čovjeka, a ne bježanjem u otuđenost i asketizam. Svijet pati od mnogih jednostranih i ograničenih religija i ideolgija. Neke od njih naglašavaju i ističu duhovnu stranu života ali ignorišu i zapostavljaju materijalne i svjetovne aspekte života. Gledaju na svijet kao na iluziju, varku i prevaru. Sdruge strane, materijalističke ideologije su potpuno zanemarile i odbacile duhovnu stranu života, smatrajući je imaginacijom i fikcijom. Oni na taj način

---

[1] Prijevod značenja Kur'ana, sura El-Beqara, ajet 101.

[2] Prijevod značenja Kur'ana, sura El-A'araf, ajet 32.

[3] Prijevod značenja Kur'an, sura El-En'am, ajet 31.

lišavaju čovjeka duhovnog mira, zadovoljstva i harmonije. Čak i danas ova neuravnoteženost je veoma prisutna. Francuski naučnik Dr. Brogbi ispravno kaže: "Najveća opasnost koja prijeti, posebno materijalističkim civilizacijama, je neuravnoteženost koja će neminovno nastupiti unutar te civilizacije, ako se zanemari razvoj duhovnog života, koji treba osigurati prijeko potrebnu ravnotežu i balans unutar zajednice i pojedinca". Kršćanstvo je zalutalo u jednu krajnost, moderna civilizacija u drugu. Gospodin Suell zaključuje slijedeće: "Izgradili smo izvrsnu i skladnu spoljašnost života, ali smo zanemarili neophodnu potrebu unutrašnjosti, pažljivo smo dizajnirali i ukrasili spoljašnjost "vrča", ali on je unutra prepun ništavnosti i praznine; upotrijebili smo svo svoje znanje i snagu da zadovoljimo tijelo, ali smo duh zapostavili." Islam teži i nalaže uspostavljanje ravnoteže između ova dva aspekta života, materijalnog i duhovnog.

Islam proklamuje da je sve na zemlji za čovjeka, ali istovremeno, sam čovjek pripada Bogu. Njegova misija u životu na zemlji je ispunjavanje Božije volje. Islamsko učenje poklanja jednaku pažnju i duhovnim i materijalnim (svjetovnim) potrebama čovjeka. Islam nalaže čovjeku da očisti svoju dušu, i da radi na poboljšanju svog svjetovnog života, kako ličnog tako i društvenog. Da uspostavi u sebi prevlast pravde nad nepravdom, te dobrog nad zlim. Dakle, islam traži srednji put.

Kompletan način života

Islam nije jednostrana religija i izvrnuto tumačenje ograničava njegov društveni horizont na privatni život čovjeka. Islam je kompletan način života koji obuhvata sva polja ljudske egzistencije. Islam je uputa za sve pravce individualnog i društvenog života, materijalnog i moralnog, ekonomskog i političkog, pravnog i kulturnog, nacionalnog i internacionalnog. Kur'an propisuje čovjeku odanost islamu bez rezerve kao i slijeđenja Božije upute u svim sferama života. Nažalost, desilo se da je djelokrug religije ograničen na polje pojedinaca, a (njena) društvena i kulturna uloga svedena na nulu. Nijedan drugi faktor vjerovatno, nije više uticao na odbacivanje religije u modernom dobu od samouzmicanja u prostor privatnog života. Po riječima modernog filozofa: "Religija zahtijeva od nas da razlikujemo Božije od Cezarevog, kao što je to sudska seperacija između dva sredstva koja ponižavaju svjetovno i sveto..."

Vjera malo vrijedi ako se savjest sljedbenika ne uznemirava kada se oblaci rata nadviju iznad nas i neljudski konflikti prijete društvenom miru. Religija je oslabljena čovjekovom društvenom savješću i moralnim osjećajem za razlikovanje Božijeg od onog što je "Carevo".

Islam u potpunosti opovrgava ovaj koncept religije i jasno daje do znanja da ima za cilj pročišćenje duše i reformu i rekonstrukciju društva. Kur'an kaže: **"Mi smo izaslanike Naše s jasnim dokazima slali i po njima knjige i Mjerilo - pravdu slali, da bi ljudi pravedno postupali, a gvožđe smo stvorili, u kome je velika snaga i koje ljudima koristi, a da bi Allah, znao one koji pomažu Njega i poslanike Njegove kad Ga ne vide. Allah je, uistinu, Moćan i Silan."**[1] **"Sud pripada jedino Allahu, a On je naredio da se klanjate Njemu. To je jedino prava vjera, ali većina ljudi ne zna".**[2] **"A Allah će sigurno pomoći one koji Njega pomažu - ta Allah je, zaista, Moćan i Silan. "One koji će, ako im damo vlast na Zemlji, namaz obavljati i zekat udjeljivati i koji će tražiti da se čine dobra djela, a odvraćati od nevaljalih - a Allahu se na kraju sve vraća."**[3]

Časni Poslanik, s.a.v.s., rekao je: **"Svako od vas je staratelj i bit će upitan o tome što je učinio za dobrobit njegovih brižnika."** Tako će predsjednik države biti upitan o dobrobiti njegovih podanika sudržavljana. Svaki čovjek je staratelj porodice i bit će odgovoran za status svakog njenog člana. Svaka žena je staratelj u kući njenog muža, i bit će odgovorna koliko je utjecala na ponašanje svakog člana. I svaki sluga je čuvar vlasništva njegovog gospodara i bit će upitan za vlasništvo njegovog gospodara.

Čak i letimično proučavanje islamskih učenja pokazuje da je to sveobuhvatan životni put i ne ostavlja niti jedno polje ljudske egzistencije na milosti i nemilost "sotoninim silama".

Ravnoteža između individualizma i kolektivizma

Još jedna jedinstvena osobina islama je da uspostavlja ravnotežu između individualizma i kolektivizma. On vjeruje u individualnu ličnost čovjeka i drži svakoga ponaosob odgovornim pred Bogom. Garantuje fundamentalna prava pojedinaca i ne dozvoljava nikom da njima manipulira. To daje čovjeku odgovarajući razvoj ličnosti kao jednu od njegovih osnovnih odgovornosti u društvu.

Islam ne stavlja pojedinca u položaj u kome će izgubiti svoju individualnost u okviru društvenog kolektiva i države. Prema Kur'anu svaka osoba odgovara za ono što sama uradi: **"I da je čovjekovo samo ono što sam uradi."**[4] **"Nismo Mi nepravedni bili, oni su sami sebi**

[1] Prijevod značenja Kur'ana, sura El-Hadid, ajet 25.

[2] Prijevod značenja Kur'ana, sura Jusuf, ajet 40.

[3] Prijevod značenja Kur'ana, sura El-Hadždž, ajeti 40 i 41.

[4] Prijevod značenja Kur'ana, sura El-Enfal, ajet 39.

nepravdu nanijeli."[1] "Allah neće izmijeniti jedan narod dok on sam sebe ne izmijeni."[2] "U njegovu korist je dobro koje čini, a na njegovu štetu zlo koje uradi."[3] "Nama naša djela, a vama vaša djela."[4] Sdruge strane, u pojedincu se budi osjećaj odgovornosti prema zajednici, ljudi se organiziraju u društvu i državi i usklađuju individualno sa društvenim dobrom. Vjernik u islamu izložen je zajednici koja mu nameće društvenu disciplinu među muslimanima. Svako treba da plati zekat i to stoji u Kur'anu: **"...a u umecima njihovim bio je udio i za onog koji prosi i za onog koji ne prosi."[5]**

Džihad je obaveza, što znači da pojedinac treba, kada dođe do toga, da stavi na raspolaganje svoj život za odbranu i zaštitu islama i islamske države. Časni Poslanik je rekao: **"Cijelo čovječanstvo je stado u kome će svaki član biti pastir ili čuvar onog drugog i ujedno odgovoran za dobrobit cijelog stada." "Živite zajedno, ne okrećite se jedni protiv drugih, olakšajte drugima i ne budite prepreka na njihovom putu." "Nije vjernik onaj koji je sit dok mu komšija gladuje." "U Allaha vjeruje onaj ko ne ugrožava život i imetak i drugih."** Ukratko, islam ne negira ni pojedinca ni društvo. On uspostavlja harmoniju i ravnotežu između njih i svakom dodjeljuje odgovarajuću dužnost.

Univerzalnost i humanizam

Poruka islama vrijedi za cijeli ljudski rod. Bog je u islamu, kako to govori drugi ajet Kur'ana: **"Gospodar svjetova"[6]**, a Njegov Poslanik, s.a.v.s., je vjerovjesnik cijelom čovječanstvu.

U Kur'anu stoji: **"Reci: "O ljudi, ja sam svima vama Allahov poslanik."[7] "Neka je uzvišen Onaj, koji robu svome objavljuje Kur'an da bi svjetovima bio opomena."[8] "I huku njegovu neće čuti, i vječno će u onom što mu budu duše željele uživati."[9]**

---

[1] Prijevod značenja Kur'ana, sura Ez-Zuhruf, ajet 76.

[2] Prijevod značenja Kur'ana, sura Er-R'ad, ajet 11.

[3] Prijevod značenja Kur'ana, sura El-Beqara, ajet 286.

[4] Prijevod značenja Kur'ana, sura El-Kehf, ajet 55.

[5] Prijevod značenja Kur'ana, sura Ez-Zarijat, ajet 19.

[6] Prijevod značenja Kur'ana, El-Fatiha, ajet 2.

[7] Prijevod značenja Kur'ana, El-A'araf, ajet 158.

[8] Prijevod značenja Kur'ana, El-Furqan, ajet 1.

[9] Prijevod značenja Kur'ana, El-Enbija', ajet 102.

U islamu su svi ljudi jednaki bez obzira na njihovu boju, jezik, rasu ili nacionalnost. To upućuje na svijest o humanosti i otklanja sve barijere i klasifikacije po pitanju statusa i materijalnog bogastva. Ne može se opovrgnuti činjenica da takve barijere uvijek postoje, čak i danas u ovom tzv. prosvijetljenom dobu. Islam otklanja sve zapreke i daje ideju o potpunoj humanosti, a to je - biti jedna Božija porodica. Časni poslanik je rekao: **"Sva stvorenja su od Allaha i najviše je voljen od Allaha onaj ko najviše voli njegova stvorenja"**. O Gospodaru! Gospodaru mog života i svega na svijetu, svjedočim da su sva ljudska bića braća jedni drugima.

Islam je internacionalan po svojoj suštini i pristupu, i ne priznaje barijere i razlike zasnovane na boji, klanu, krvi ili teritoriji koje su bile prije pojave Muhammeda, s.a.v.s., i koje su proširene u različitim formama čak i u modernom dobu. Islam želi ujediniti cijelo čovječanstvo pod jednu zastavu, a za svijet koji se komada zbog nacionalnog rivalstva i neprijateljstva, to je poruka života, nade i svijetle budućnosti.

Trajnost i promjena

Ne može se poreći činjenica da elementi traganja i mijenjanja koegzistiraju u ljudskom društvu i kulturi i činjenica je da će uvijek biti tako. Različite ideologije i kukturni sistemi pogrešno su se postavili – prema svakom od njih. Preveliko potenciranje trajnog čini sistem krutim, uskraćuje mu fleksibilnost i progres, dok sdruge strane stalno izmjenjivani elementi i nedostatak kontinuiranih proizvode relativizam, bezličnost i anarhiju. Ono što se nameće kao potreba jeste ravoteža dva sistema koja mogu istovremeno zadovoljiti potrebe trajnosti i promjenjivosti. Američki sudac, gospodin Justice Cardoza ispravno je rekao: "Najveća potreba našeg vremena je filozofija koja će posredovati između protivrječnih zahtjeva stabilnosti i progresa i podizati princip razvoja".

Islam predstavlja ideologiju koja zadovoljava potrebe i stabilnosti i promjena. Dublji odraz otkriva da život nije krut bez promjena, niti je promjena jednostavna bez mane. Osnovni ljudski problemi ostaju isti u svim dobima i klimama, ali načini i sredstva za njihovo rješenje kao i tehnike koje dosežu fenomen podvrgnute su promjenama s vremenom. Islam omogućuje obadvoje. Kur'an i Sunnet sadrže trajno upustvo i rješenje od Gospodara svijetova. Uputa dolazi od Boga za koga nema ograničenja u prostoru i vremenu kao što su principi pojedinačnog i društvenog ponašanja koje nam objelodanjuje prirodni i vječni. Ali, Bog nam je dao samo principe i obdario čovjeka slobodom da ih primjenjuje u svakom dobu, na način odgovarajući duhu i uslovima toga doba. Kroz džihad ljudi u svakom dobu pokušavaju promijeniti i uskladiti Božiju uputu sa problemima njihovog vremena.

Objava sačuvana vjerodostojna i kompletna

Zadnja osobenost koju ćemo navesti je ta da je islamsko učenje ostalo sačuvano u svojoj originalnoj formi i da nam je Božija objava dostavljena bez izmjene i jednog slova. Kur'an je knjiga objavljena od Boga prije četrnaest stoljeća, i do danas svakom je Božija riječ dostupna u svojoj originalnoj formi, tačno onako kako je objavljena. Detaljni izvještaji i životopis poslanika Muhammeda, s.a.v.s., su preneseni pisanim putem, te su na taj način sačuvani u svojoj autentičnoj originalnosti. Ne postoji ni najmanja izmjena u ovom jedinstvenom historijskom zabilježju. Poslaničke izreke (hadisi) i potpuna biografija života poslanika Muhammeda, s.a.v.s., zabilježeni su u radovima kao što su hadiske zbirke i sira, te na taj način sačuvani u svojoj originalnoj formi, što je bez presedana u ljudskoj povijesti. Čak i nemuslimanski kritičari priznaju ovu jedinstvenu činjenicu.

Profesor Reynold A. Nicholson u svojoj knjizi "Literary History of Arabs" kaže: "Kur'an je izvanredno human dokument koji osvjetljava svaku fazu Muhammedove veze sa vanjskim događajima njegovog života; tako ovdje imamo materijal jedinstvene i nepobitne autentičnosti za rekonstruiranje stvarnog i ranog razvoja islama – ovakav materijal ne postoji ni u budizmu ni u kršćanstvu, niti u bilo kojoj drugoj drevnoj religiji".

Ovo su neke od jedinstvenih odlika islama koje nepobitno dokazuju njegovu superiornost kao religije čovječanstva, religije današnjice i religije budućnosti. Privučeni ovim aspektima stotine hiljada ljudi u prošlosti i sadašnjosti potvrdilo je da je islam religija istine i ispravan put za čovječanstvo. Također, ovaj trend će se nastaviti i u budućnosti. Ljudi čistog srca i iskrene želje za istinom uvijek će reći: "Vjerujem da nema itinskog boga osim Allaha i vjerujem da je Muhammed njegov rob i poslanik".

Na slijedećim stranicama predstavljeni neki aspekti islama i citati iz knjiga drugih religija koji ukazuju na dolazak poslanika Muhammeda, a nakon toga slijede utisci nekih osoba i njihove ispovijesti o tome zašto i kako su primili islam.

Ka'ba

Ka'ba je Allahova kuća smještena u srcu grada Mekke prema kojoj se okreću muslimani cijelog svijeta prilikom obavljanja molitve. Ona je simbol jedinstva Ummeta; svaki pojedinac, bio on na istoku ili zapadu, sjeveru ili jugu, prilikom molitve okreće se prema Ka'bi. Ka'bu je izgradi poslanik Ibrahim, s.a.v.s., prije nekoliko hiljada godina i uvijek je bila poštovana kao sveto mjesto.

Prije dolaska poslanika Muhammeda, s.a.v.s., pagani i mnogobožačka plemena su postavili oko Ka'be oko tri stotine i šezdeset kipova. No, prilikom trijumfalnog ulaska u Mekku, osme godine po Hidžri, Allahov Poslanik, s.a.v.s., očistio je Ka'bu od lažnih božanstava i ostavio je za obožavanje samo jednog jedinog Boga, Uzvišenog Allaha, koji nema sudruga i za koga je poslanik Ibrahim, a.s., ustvari izgradio Ka'bu.

Ka'ba je mjesto gdje se muslimani cijelog svijeta skupljaju jednom godišnje, u određeno vrijeme, zbog obavljanja obreda Hadždža. Ka'ba se može također posjećivati u bilo koje doba godine zbog obavljanja umre. Džamija ili sveti harem u kojem se nalazi Ka'ba jedino je mjesto na zemaljskoj kugli, gdje se molitva u toku dana i noći nikad ne prekida. Obred tavafa se obavlja kruženjem oko Ka'be u smjeru kazaljki na satu. Ako bilo ko želi da ima privilegiju da sam tavafi oko Ka'be ima da čeka godinama i da mu se nikad ne ukaže prilika za to, jer je uvijek ima muslimana koji vrše obred tavafa.

Za vrijeme obreda hadždža oko Ka'be se skupi nekoliko miliona ljudi što je jedinstveno u svijetu. Bez sumnje, Ka'ba je najveći centar vjerskog okupljanja na zemlji. Iako muslimani prilikom molitve okreću lica prema Ka'bi, ona nije predmet njihovog obožavanja. Muslimani ne obožavaju i ne robuju nikom osim Allahu Najuzvišenijem. Oni ne vjeruju u obožavanje kamenja, životinja ili ljudi.

Okretanje u smjeru Ka'be prilikom obavljanja molitve označava jedinstvo islamskog ummeta, da su muslimani cijelog svijeta kao obod kružnice koja ima samo jedan centar. Ona je samo simbol, a ne objekt samog obožavanja.

U blizini Ka'be nalazi se poznat izvor vode Zem-zem. On je potekao prije nekih pet hiljada godina, kada je Hadžera, žena poslanika Ibrahima, a.s., sa sinom Ismailom tražila vodu u arabijskoj pustinji. Allah je dao da poteče izvor tu u srcu pustinje, u Mekki, gdje su bili srušeni temelji Ka'be koje je podigao prvi poslanik, a.s., Adem.

Na ovom izvoru, koji je sam po sebi Allahov znak, počivao je prosperitet i napredak grada Mekke. I što je još važnije, vodu ovog izvora koriste ljudi cijelog svijeta, tokom svih dvanaest mjeseci u godini. Izvor opskrbljuje vodom milione ljudi i nikada nije presušio.

Vjerodostojnost u evanđeljima

Tekst četvrtog Evanđelja je veoma različit od onog u ostalim sinoptičkim evanđeljima, a veoma sličan komentarima samo evangelista. Tako ovo dvoje, kao zapis onoga što je Isus rekao, ne može biti jednako u vjerodostojnosti; literarna istinoljubljivost u drevnim vremenima nije zabranjivala, kao što je to slučaj danas, pripisivanje izmišljenih govora historijskim ličnostima; najbolji drevni istoričari imali su praksu sastavljanja i predavanja takvih govora na ovaj način. (C.J. Cadoux, The life of Jesus, str. 16.)

Evanđelja prilagođena potrebama

Evanđelja su nastala kao rezultat namjere da se zadovolje potrebe zajednice u kojoj su napisana. U njima je korišten tradicionalni materijal, ali nije bilo mjesta bilo kakvom oklijevanju, ako bi se ukazala potreba, da se našto iz toga izmijeni, doda ili izostavi, ako ne bi odgovaralo piščevim potrebama.

(T.G. Tucker: The History of the Christians in the light of modern knowledge, str. 320.)

Ko je uspostavio kršćanstvo

Ako pod kršćanstvom podrazumijevamo vjerovanje u Isusa kao nebeskog sina Božijeg, koji nije pripadao ljudskoj vrsti nego je živio kao utjelovljeni Božiji sin, koji je sišao sa neba na zemlju, preuzeo ljudski lik kao dijete rođeno od djevice, koji može iskupiti ljudski grijeh svojim žrtvovanjem na križu, koji je proživljen iz mrtvih i uzdignut Bogu s desne strane, koji je Gospodar svih ljudi koji u njega vjeruju, koji čuje njihove molitve, koji će opet sići na oblaku na zemlju da sudi svijetu, koji će potući sve Božije neprijatelje, koji će svom narodu donijeti svjetlo nebesko, da bi i oni mogli postati blaženi kao i on sam, ako je, dakle, ovo kršćanstvo, onda je kršćanstvo uspostavio sveti Pavle, a ne naš Gospodar. ("Isus ili Pavle", str. 122. Dr Annold Meyer, professor of theology, Zurich University.)

Poslanik Muhammed, s.a.v.s., nagoviješten je u drevnim skriptama

Prema onome kako se navodi u svetom Kur'anu, mi muslimani vjerujemo da su dolazak i poslanstvo našeg poslanika Muhammeda, s.a.v.s., jasno nagoviješteni u prošlim religijskim knjigama.

U Kur'anu u se navodi slijedeće: **"I kada je Allah od vjerovjesnika obavezu uzeo: "Kad god da vam podarim Knjigu i mudrost, zatim vam dođe Poslanik koji potvrđuje da je istina ono što je kod vas, da ćete ga sigurno prihvatiti i podržati?!" Reče Allah: "Da li potvrđujete i prihvaćate obavezu prema Meni?" Odgovoriše: "Potvrđujemo." "Budite onda svjedoci!", reče On, "a i Ja s vama svjedočim!"**[1] Ovim se potvrđuje da su svi poslanici ukazali na dolazak "svjetskog poslanika", koji će također potvrditi i sve prijašnje poslanike.

Proročanstvo u Starom zavjetu

Pored Bernabinog Evanđelja, za koje se zna da je istinito Evanđelje, i da nije pretrpjelo velike izmjene, a koje govori o dolasku poslanika Muhammeda, s.a.v.s., navest ćemo navode i citate iz drugih starih i novih Evanđelja koja bi zajedno sa Bernabinim Evanđeljem trebala otkloniti bilo kakvu sumnju čitalaca u istinitost poslanstva poslanika Muhammeda, a.s. Navest ćemo nekoliko dokaza i činjenica iz jednog dobro poznatog starog teksta, u kojem se nagovještava dolazak posljednjeg od svih Božijih poslanika, poslanika Muhammeda, a.s. Deuteronimi, u recima 15.-18., jasno govore o podizanju poslanika, koji će ličiti na Musaa, a.s., između braće Israilćana i Ismailićana ili Arapa.

Citat glasi: "Proroka kao što sam ja, iz tvoje sredine, od tvoje braće, podignut će ti Jahve, Bog tvoj: njega slušajte! Posve onako kako si i tražio od Jahve, Boga svoga, na Horebu, na dan zbora, kada si govorio: "Neću više da slušam glas Jahve, Boga svoga, niti želim više gledati taj silini oganj, da ne poginem!" "Na to mu reče Jahve: "Pravo su rekli, podignut ću im proroka između njihove braće, kao što si ti, stavit ću Svoje riječi u njegova usta, da im kaže sve što mu zapovijedim."

U gornje navedenim pasusima jasno je nagoviješten dolazak poslanika Muhammeda, s.a.v.s. Jer Bog je najavio Israilćanima, da će im podignuti Poslanika između njihove braće.

---

[1] Prijevod značenja Kur'ana, sura Alu Imran, ajet 81.

Bez imalo kolebanja tvrdimo da je nemoguće da se izraz "braća Israilćani" može odnositi na nekog drugog osim na Ismailićane, a ovi nisu nikad imali drugog poslanika osim Muhammeda, s.a.v.s.

I kršćani i jevreji su priznali i prihvatili činjenicu da njihove svete skripte ne sadrže Božiju objavu u potpunosti onako kako su objavljene israilćanskim poslanicima, već samo značenje i osnovni smisao, kako je to preneseno kasnijim generacijama.

Ali Kur'an, sdruge strane, objavljen je riječ po riječ poslaniku Muhammedu, a.s., i to je činjenica koja izraz "stavit ću svoje riječi u njegova usta" čini neprimjenjivim za bilo kojeg drugog poslanika osim Muhammeda, s.a.v.s. Obećavši da će podignuti poslanika Bog se obraća Musau, a.s. Ovo ne ostavlja mjesta ni za najmanju sumnju da je obećani poslanik morao poticati od Ismailćana, braće Israilćana.

Drugo proročanstvo poslanika Izaije

Slijedi tekst, citat Izaija, 21. strana, 7. redak: "Vidi li konjanike, jahače udvojene, jednog na magarcu drugog na devi." Po našem mišljenju gornji pasus je vjerodostojan prijevod sa originalnog hebrejskog jezika.

U engleskim biblijama ovo se prevodi kao: "Vidi li kočiju magarca, vidi li kočiju deva", itd. The Volgate ovo prevodi kao: "Vidi li kočiju od dva jahača, jahača na magarcu i jahača na devi...". Nema sumnje da je jedan od jahača koje je prorok Izaija vidio u viziji Isus Krist, jahač na magarcu, jer je on na magarcu ujahao u Jerusalem, a da je drugi jahač na devi, poslanik Muhammed, a.s., kako je deva tipična životinja pustinje, tj. životinja koja se u pustinji koristi za jahanje.

U pjesmama Solomonovim, strana 5., redak 16., nalazi se slijedeći tekst: "Hikko mamittadim vikullo Mahammadin zehdudi vezem raai benute vapus halam." U prijevodu to znači: "Govor mu je sladak, on je Muhammed (sav je od ljupkosti), takav je dragi moj, takav je prijatelj moj, o kćeri Jerusalemske". Kralj Solomon je nazvao poslanika koji je trebao doći sa "Mohammedina".

U hebrejskom sufiks "la" koristi se da se izrazi poštovanje kao što je izraz "Eloha" što znači Bog, u bibliji spomenut kao "Elohim". Tako postaje jasno da je Solomon jasno spomenuo ime "Muhammed" kao ime poslanika koji je trebao doći. Ali grješka je napravljena, namjerno ili ne, prevođenjem odgovarajućeg imena sa izrazom "sav od ljupkosti". Čak i ovaj prijevod odgovara poslaniku Muhammedu, s.a.v.s., kako je to spomenuto u hadisima.

Hebrejski tekst u rimskim skriptama glasi:

Ivan, 14-15:

"Ako me ljubite, vršit ćete moje zapovjedi. - Ja ću moliti oca i dat će vam drugog *parakletosa* (branitelja) koji će ostati s vama zauvijek. (25) Ovo sam vam govorio boraveći s vama. (26) A branitelj (parakletos), duh istine (sveti), kojega će otac poslati zbog mene, naučit će vas sve i sjetiti vas svega što vam rekoh".

Ivan, 16-7:

"Ipak vam istinu velim: vama je bolje da ja odem, jer ako ne odem, branitelj (parakletos) neće doći k vama. Odem li, poslat ću ga k vama. (8) On će, kad dođe, dokazati svijetu zabludu, sobzirom na grijeh, na pravednost i na sud. (12) Imao bih vam još mnogo reći, ali sada ne možete nositi. A kada dođe on, duh istine, uvest će vas u svu istinu. On neće govoriti sam od sebe, već će vam govoriti što čuje i objavit će vam buduće."

Proročanstvo u indijskim svetim skriptama

Također u indijskim svetim tekstovima ima puno nagovještaja poslanstva Muhammedova, s.a.v.s. Neki od njih se nalaze u Puaranasu, a najjasniji od svih je Bhavishya Purana.

Peta riječ slijeva na desno daje ime našeg Poslanika. Čak daje ime njegove zemlje "Marusthalnivasinan Denizen of the desert (Arabia)."

Zbog ovoga je Arya Samaj pokušao izazvati sumnju u autentičnost ovog Purana, a kao argument navodi da ovaj Puran sadrži dijelove koji upućuju na poslanika.

Međutim prema Sanatanistu Panaditsu i ogromnoj većini hindusa tekst je vjerodostojan. On glasi: "Pojavit će se duhovni učitelj (stranac i govorit će stranim jezikom) sa svojim drugovima. Zvat će se Pohvaljeni[1]. O ponosu čovječanstva, stanovniče pustinje, okupio si veliku silu da ubiješ sotonu, a sam si zaštićen od neprijatelja."

Iz ovog govora u slavu poslanika Muhammeda, s.a.v.s., Maharishi Vyasa je specificirao slijedeće:

- Ime poslanika Muhammeda jasno je spomenuto, tj. Pohvaljeni;
- Njegova zemlja je Arabija. Riječ iz svetog teksta "Marustaha" upotrebljena u proročanstvu znači pjeskovito područje ili pustinja.

[1] Ime Muhammed u prijevodu znači pohvaljeni ili hvaljeni. (Op. rec.)

- Posebno su naglašeni poslanikovi drugovi. Teško da je i jedan od ostalih poslanika imao toliko drugova, i posebno, da su mu toliko sličili. Naravno, ne misli se na fizički izgled već na postupke i ponašanje.
- Bit će zaštićen od grijeha imajući plemenitu i divnu narav.
- Raja Indijski će mu ukazati puno poštovanje.
- Poslanik će biti zaštićen od neprijatelja, a poslanika Muhammeda, s.a.v.s., Allah je sačuvao od neprijatelja niz prilika kada su ga namjeravali ubiti.
- On će sputati sotonu, iskorijenit će idolatriju i uklonit će sve vrste poroka i opačina.
- Bit će izaslanik Boga Najuzvišenijeg i Najmoćnijeg.
- Bit će ponos čovječanstva (*parbatinath*).[1]

[1] Bhavishya Purana Parv, 3., Khand, 3., Adhya, 3., Shalok, 5-8.

Proročanstvo u perzijskim skriptama

Perzijska religija je jedna od najstarijih na svijetu, stara je koliko i indijska, a po nekim naučnicima još starija. Ova se religija zasniva na dva izvora, "Dasatir" i "Zand Avasta", i oni se mogu smatrati starim i novim zavjetom perzijske religije.

U Dasatiru, u dijelu četrnaest, pored što nalazimo potvrdu islamskog nauka, nalazimo i jasan nagovještaj Muhammedovog, s.a.v.s., poslanstva. Proročanstvo je napisano vrlo preciznim terminima i predstoji mu vizija totalnog nereda i pokvarenosti u Persiji.

Citat ovako glasi: "Kad Perzijanci nisko padnu u ćudoredu, rodit će se čovjek u Arabiji čiji će sljedbenici oboriti njihov prijesto i vjeru. Naduti moćnici Perzije biti će savladani. Kuća koja je sagrađena (odnosi se na Ka'bu koju je sagradio Ibrahim) u kojoj su mnogi kipovi postavljeni, bit će očišćena od njih i ljudi će se prema njoj usmjeravati za vrijeme molitve, njegovi sljedbenici će zauzeti gradove Darsis, Taus, Balkh i ostala velika mjesta u okolini; ljudi će se izmješati među sobom; časni ljudi Perzije i ostali će se pridružiti njegovim sljedbenicima."

Tekst proročanstva je jasan i ne dopušta dvosmislenu interpretaciju ili tumačenje. Čovjek koji treba doći treba biti Arap i Perzijanci će prihvatiti njegovu vjeru. Vatreni hramovi će biti uništeni. Idoli će biti uklonjeni. Ljudi će obavljati molitvu okrenuti prema Ka'bi. Može li se ovo proročanstvo odnositi na nekog drugog osim na Muhammeda, s.a.v.s!?

Zaključak

Allahov poslanik Muhammed, s.a.v.s., s jedne strane potvrđuje istinitost svih drugih, prijašnjih poslanika, poslatih raznim narodima u svijetu, učinivši to dijelom vjere islama.

S druge strane, nalazimo da svete skripte ovih poslanika sadrže jasne dokaze o dolasku i poslanstvu poslanika Muhammeda, s.a.v.s. Ovo uzajamno upotpunjavanje i potvrđivanje veliki je dokaz Božije duhovne brige za čovječanstvo, i ono jača čovjekovo vjerovanje u religiju uopćeno, posebno u islam.

Ovo je dovoljan argument da se prihvati dini-islam kao posljednja neiskrivljena Božija objava cijelom čovječanstvu, koja zamjenjuje stare svete tekstove, koji su pretrpjeli tragične izmjene od strane onih koje Kur'an opisuje slijedećim ajetima: **"A teško onima koji svojim rukama pišu knjigu, a zatim govore: "Evo ovo je od Allaha"- da bi za to korist neznatnu izvukli. I teško njima zbog onoga što njihove ruke pišu i teško njima što na taj način zarađuju!"**[1]

U drugom ajetu Uzvišeni kaže:**"Oni koji taje ono što je Allah u knjizi objavio i to zamjenjuju za nešto što malo vrijedi - oni u trbuhe svoje ne trpaju ništa drugo do ono što će ih u vatru dovesti. Na sudnjem danu Allah ih neće osloviti, niti ih očistiti, - njih čeka patnja nesnosna."**[2]

[1] Prijevod značenja sure El-Beqara, ajet 79.

[2] Prijevod značenja sure El-Beqara, ajet 74.

Biblijski citati koji potvrđuju kur'ansku verziju da Isus nije bog

Djela Apostolska, 2:

"Izraelci, čujte ove riječi: Bog je pred vama potvrdio Isusa Nezarećanina moćnim djelima i čudesnim znacima koje, kako i sami znate, Bog učini po njemu među vama."

Otkrivanje, 19:10:

"Tada mu padoh do nogu da mu se poklonim, a on mi reče Ne! Ja sam sluga kao i ti i tvoja braća koja čuvaju Isusovo svjedočanstvo. Bogu se pokloni!... "

Ivan, 12:29:

"Jer ne govorim sam od sebe, nego otac koji me je poslao on mi je dao zapovijedi, šta bih trebao reći, i šta bih trebao propovjedati."

Ivan, 5:30, 31:

"Ja sam od sebe ne mogu ništa činiti. Kako čujem - sudim, i moj sud je pravedan, jer ne tražim svoju volju, nego volju Onoga koji me je poslao." "Ako ja svjedočim sam za sebe, moje svjedočanstvo nije vjerodostojno."

Ivan, 14:28:

"Jer je moj otac veći od mene."

Ivan, 17:3:

"A ovo je vječni život: spoznati tebe, jedinog pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista."

Ivan, 13:6:

"Zaista, zaista vam kažem, nije sluga veći od svog gospodara niti je poslanik veći od Onoga koji ga šalje."

Ivan, 20:17:

"Isus joj reče (Mariji Magdaleni): "Nemoj me dulje držati, jer još nisam uzišao k ocu, nego idi braći mojoj i reci im: "Uzlazim svome ocu i vašemu ocu, svome Bogu i vašem Bogu."

Marko, 13:32:

"Što se tiče onog dana i časa, o tome niko ništa ne zna; ni anđeli na nebu, ni sin, već jedino otac.

Ivan, 8:40:

"Mjesto toga vi želite ubiti mene, koji sam vam objavio istinu koju sam čuo od Boga."

Kur'an govori - Isus nije bog

Kur'an jasno govori da Isus ili Isa, a.s., nije bog, a nije ni njegova majka časna Merjem, koji su išli po trgovoima i konzumirali hranu što Bogu ne dolikuje.

Kaže Uzvišeni: **"A kad Allah rekne: "O Isa, sine Merjemin, jesi li tigovorio ljudima: "Prihvatite mene i Majku moju kao dva Boga uz Allaha! "On će reći: "Hvaljen nek si Ti! Meni nije priličilo da govorim ono što nemam pravo. Ako sam ja to govorio, Ti to već znaš, Ti znaš što ja znam, a ja ne znam što Ti znaš; samo Ti jedini sve što je skriveno znaš. Ja sam im samo ono govorio što si mi Ti naredio: "Klanjajte se Allahu, i mome i svome Gospodaru! I ja sam nad njima bdio dok sam među njima bio, a kad si mi Ti dušu uzeo, Ti si ih jedini nadzirao; Ti nad svim bdiš."[1]**

Kur'an govori - Muhammed, s.a.v.s., nije bog

Kur'an jasno govori i da je Allahov poslanik Muhammed, s.a.v.s., samo čovjek, a ne bog. Kaže uzvišeni: **"Ja sam čovjek kao i vi, - samo meni se objavljuje da je vaš Bog samo jedan Bog, zato se Njemu samo klanjajte i od Njega oprosta tražite! A teško onima koji Njemu druge ravnim smatraju."[2]**

Neki ljudi smatraju da muslimani obožavaju Muhammeda, s.a.v.s., umjesto Boga i zato ih zovu "Muhammedanci".

Gornji pasus pobija ova pogrešna mišljenja, jer Muhammed, s.a.v.s., za sebe nikad nije tvrdio da je on Bog, a Kur'an koji mu je objavlje učio je onako kako je objavljen i govorio je: "Ja sam samo čovjek kao i vi..." On je bio vjerovjesnik kao i svaki drugi Božiji poslanik.

---

[1] Prijevod značenja sure El-Ma'ida, ajeti 116-117.

[2] Prijevod značenja sure El-Fussilet, ajet 6.

Pridavanje islamu imena poput "Muhammedanstvo" pogrešno je i bez ikakve osnove. Islam znači pokornost Bogu, jednom jedinom, i njegovi sljedbenici zovu se muslimani.

Ispovijesti konvertita o primanju islama

Državnici i diplomate

Muhammed Asad, državnik i pisac iz Austrije

Muhammed Asad rođen je godine 1900. u Livowu, u Austriji (kasnije Poljska). U dobi od 22 g. posjetio je Bliski istok, a malo potom postaje strani izvještač za "Frankfurter Zeitung" i ostaje na tom poslu do primannja islama. Nakon prihvatanja islama, proputovao je i radio u cijelom islamskom svijetu, od sjeverne Afrike do Istoka i Afganistana. Poslije godina napornog izučavanja postao je jedan od vodećih islamskih naučnika našeg doba. Poslije proglašenja države Pakistan, postaje istaknuti direktor odjela za islamski preporod "West Punjab". Kasnije je postao pomoćnik predstavnika Pakistana pri ujedinjenim nacijama. Dvije njegove važne knjige su: "Islam na raskršću" i "Put u Mekku". Također je pokretač mjesečnog magazina "Arafat." Slijedi njegova ispovijest napisana njegovim perom.

Godine 1922. napustio sam domovinu Austriju i otputovao u Afriku, a odatle u Aziju kao specijalni dopisnik jednog od vodećih evropskih časopisa. Od te godine, gotovo sve svoje vrijeme proveo sam na islamskom Bliskom istoku.

U početku nisam pokazivao naročit interes za nacije s kojima sam dolazio u kontakt. No, primijetio sam da su socijalno uređenje i pogledi na život findamentalno razlikuju u odnosu na Evropu i sistem života u njoj.

Od samog početka dopao mi se ovaj spokojniji, da kažem, humaniji život u poređenju sa užurbanim, mehaniziranim životom kod nas u Evropi. To mi je dalo povoda da potražim razloge za takvu različitost, te sam se zainteresirao za islamsko učenje.

U to vrijeme moj interes za islam nije bio toliko jak da ga prihvatim, međutim moja istraživanja približila su mi spoznaju o jednom naprednom, humanom državu, bez ili s vrlo malo unutrašnjih sukoba, a sa puno više istinskih bratskih osjećaja i uzajamne pomoći. No, u stvarnosti, život današnjih muslimana izgleda da je daleko od idealnih mogućnosti

koje im vjera islam pruža. Nekadašnji napredak i progres pretvorio se danas kod muslimana u nemir i stagnaciju; nekadašnja velikodušnost i spremnost za samopožrtvovanje pretvorila se kod današnjih muslimana u uskogrudnost i strast prema lagodnom životu.

Potaknut ovim otkrićem i zbunjen očevidnim neskladom između "nekad" i "sad" pokušao sam razmotriti problem sa više pažnje i razumijevanja. Pokušao sam zamisliti sebe kao muslimana. Bio je to čisto intelektualni eksperiment; za kratko vrijeme otkrio sam odgovor na moje pitanje. Shvatio sam da je jedan jedini razlog za društveno i kulturno propadanje muslimana to što su odustali od ispravnog i potpunog slijeđenja dini-islama. Islam je još postojao, no, to je bilo tijelo bez duše.

Element na kojem je nekad počivala snaga islamskog svijeta, sada je bio razlog njegovoj slabosti; od samog početka islamsko društvo je bilo izgrađeno na čisto vjerskim osnovama i temeljima, i upravo slabost tih temelja neminovno je dovela i još dovodi do slabljenja čitavog društva i kulturne strukture.

Kako sam tokom svog istraživanja sve više uviđao prednost i neizmjerne praktičnosti islama, postojao sam sve znatiželjniji da saznam zašto ih muslimani u potpunosti ne sprovode u život. O ovom problemu sam diskutirao sa puno školovanih muslimana, u svim zemljama od Libijske pustinje do Pamirsa, i od Bosfora do Arapskog mora. To mi je postala gotovo opsesija tako da sam zapostavio sve druge interese u islamskom svijetu.

Toliko sam se zainteresirao za problem da sam uskoro došao do stepena da ja, nemusliman, u dijalozima sa muslimanima, branim islam od njihovog nemara i lijenosti. Napredak mi je bio neprimjetan sve do jednog jesenjeg dana godine 1925. kada mi je jedan mladi provincijski upravnik u planinama Afganistana rekao: "Ali ti si musliman, samo toga još nisi svjestan." Ove riječi su me tako pogodile da nisam bio u stanju ništa odgovoriti. Ali kad sam se godine 1926. ponovo vratio u Evropu, shvatio sam da je jedini logičan rezultat mog stanovišta i mišljenja, da prihvatim islam.

Toliko o pojedinostima i okolnostima mog prelaska na islam. Od tada uvijek su me pitali: Zašto sam primio islam? Šta je bilo to što me posebno privuklo? Ali, moram priznati, da ne znam ni jedan zadovoljavajući odgovor.

Ono što me privuklo islamu nije neki određeni dio ili učenje nego upravo čitav, jedinstven, neobjašnjivo povezan sistem moralnih učenja i praktičnog životnog programa. Islam mi izgleda kao perfektno

arhitektonsko djelo. Svi njegovi elementi su harmonično i skladno povezani da se međusobno podupiru i upotpunjavaju; ništa ne nedostaje i ništa nije suvišno, što rezultira u apsolutnu ravnotežu i spokojnost. Možda me je ovaj osjećaj da je u išlamu "sve na svom mjestu" najviše impresionirao. Možda je postojalo i nešto drugo što mi je sada teško analizirati.

Na kraju, sve je to bilo stvar ljubavi, a ljubav se sastoji od puno stvari; naših želja i naše usamljenosti, naših visokih ciljeva i naših mahana, naše snage i naše slabosti. U mom slučaju islam mi je došao kao lopov, što se preko noći uvukao u kuću, ali za razliku od provalnika, došao mi je da mi donese dobro.

Od tada nastojao sam da o islamu naučim što više. Učio sam Kur'an i život Poslanika, alejhi-s-selam. Studirao sam također arapski jezik i historiju islama i dobar dio onoga što je o njoj, i protiv nje, napisano.

Proveo sam pet godina u Hidžazu i Nedždu, najviše u Medini, te sam imao prilike živjeti tamo gdje je poslanik Muhammed, s.a.v.s., propovjedao islam. Kako je Hidžaz centar, iz svih zemalja imao sam priliku da uporedim većinu različitih pravaca i društvenih pogleda koji danas prevladavaju u islamskom svijetu.

Ova moja istraživanja i usporedbe čvrsto su me uvjerila da je islam najveća pogonska snaga koju je čovječanstvo ikada imalo, uprkos svim zaprekama i smetnjama uzrokovanih pogreškama pojedinih muslimana. Od tada, sve svoje snage i interes sam usredsredio na njegovo reintegriranje i regeneraciju.

Abdullah Archibald Hamilton, baronet iz Engleske

Gosp. Abdullah Archibald Hamilton Bart čije je prvobitno ime bilo Charles Edward Archibald Watkins Hamilton, primio je islam 20.12.1923. godine. Inače je poznati engleski državnik, peti baronet na prvim izborima godine 1776. i treći na drugim 1819. Rođen je 10.12.1876. godine. Bio je kapetan u kraljevskoj gardi i također predsjednik "Selsy Conservative Association." U narednim recima govori o svom primanju islama.

Od kada sam dostigao doba samostalnog rasuđivanja uvijek su me ljepota i jednostavna jasnoća islama privlačili. Iako sam rođen i odgojen kao kršćanin, nikako nisam mogao povjerovati u crkvene dogme, i uvijek sam davao prednost logici i zdravom razumu nad slijepim vjerovanjem. Kako je vrijeme prolazilo, želio sam zaista spoznati svog Stvaraoca, avremenom sam otkrio da mi ni Engeska ni Rimska crkva u tome ne mogu pomoći. Tek prihvatanjem islama, uspio sam postići toliko željan mir i duhovnu spokojnost savjesti, i od tad se osjećam puno bolje.

Ne postoji religija koja je tako ocrnjena kao islam, sve zbog neznanja i pogrešnih predrasuda; ljudi još smatraju da je to religija jakih nad slabim, bogatih nad siromašnim. Misle da je islamsko društvo podijeljeno na tri klase, prvu čine oni kojima je Bog iz svoje dobrote darovao položaj i bogastvo, druga klasa su oni koji moraju raditi da bi preživjeli i na karaju je velika armija nezaposlenih, gurnutih na stranputicu, bez sopstvene krivice.

Ali dini-islam priznaje i cijeni nadarenost i ličnost. On je konstruktivan, a ne destruktivan. Islam strogo zabranjuje svojim sljedbenicima kockanje i učestvovanje u bilo kakvim igrama na sreću. On zabranjuje sva akoholna pića i kamatu koji čovječanstvu donose samo jad i patnju.

Tako u islamu, niko ne može imati prednost ili neku korist nad drugim, zato što ovaj ima manje sreće. Mi ne vjerujemo niti u fatalizam niti u predodređenje. Mi vjerujemo u postojanost zakona i njihovo razumno slijeđenje. Za nas je vjerovanje bez djela i prakticiranja mrtvo slovo na papiru – ono samo je nedovoljno sve dok ga ne sprovedemo u život. Vjerujemo da svako odgovara za svoja djela na ovom i na budućem svijetu. Svako mora nositi svoj sopstveni križ i niko ne može okajati tuđe grijehe.

Islam uči da se čovjek rađa bezgriješan tj. čist od grijeha. On također uči da su čovjek i žena jednaki, posjeduju istu dušu, i podjednake intelektualne, duhovne i moralne kapacitete. Mislim da ne trebam

govoriti puno o jedinstvenoj jednakosti svih ljudi u islamu, jer je to poznata činjenica. Gospodar i podanik, bogataš i siromah, svi su jednaki. Moja braća muslimani uvijek sa mnom lijepo postupaju, kao sa čovjekom i bratom, te iskazuju široku gostoljubivost i sa njima se uvijek osjećam kao kod kuće.

Na kraju, želio bih primijetiti da, dok islam vodi čovječanstvo u svakodnevnom radnom životu, sadašnje tzv. kršćanstvo izgleda da indirektno u teoriji, a stalno u praksi, uči svoje sljedbenike da se mole i obožavaju Boga vikendom (nedjeljom), a njegova stvorenja ostalim danima u sedmici.

Muhammed Alexsander Russel, diplomat i pisac iz SAD-a

Muhammed Alexander Russel Webb rođen je 1846. u Njujorku. Školovao se u Hodsonu i Njuorku i postao esejista i pisac kratkih priča. U tom periodu zainteresirao se za novinarstvo i postao urednik časopisa "S.T. Joseph Gazette" i "Missouri Republikan."

Godine 1887. postavljen je na mjesto američkog konzula u Manilu na Filipinima. Tokom svog boravka na Filipinima izučavao je islam, te ga prihvatio kao svoju religiju. Poslije prihvatanja islama puno je putovao po cijelom islamskom svijetu i ostatak života posvetio je pozivanju u islam. Također je bio direktor organizacije "Islamic propaganda Mission" u Americi. Umro je 01.10.1961. godine, da mu se Uzvišeni smiluje i nagradi ga vječnom nagradom. Evo kako je opisao svoje prihvatanje islama.

Upitan sam da objasnim, kako to da sam ja, Amerikanac, rođen u kršćanskoj zemlji, i odgojen na tipično kršćanski način, pod nadzorom ortodoksnih Presbyberianskih sveštenika odlučio da prihvatim islam kao vjeru i način života. Mogu bez dvoumljenja odgovoriti da sam primio islam jer sam poslije dužeg proučavanja zaključio da je vjera islam jedini sistem koji može zadovoljiti duhovne potrebe čovjeka.

Odmah da naglasim da nisam, kao neki, bio naročito vjerski nastrojen. Već u dobi od dvadeset godina bio sam sit sumornih i dosadnih crkvenih dogmi i krutih crkvenih propisa. Potpuno sam se otuđio od crkve i nikad se više nisam zanimao za njeno učenje. Srećom, bio sam veoma radoznale prirode, logičnim putem htio sam za sve naći uzročno-posljedičnu povezanost.

Ni obični laici, ni sveštenici nisu mi mogli dati zadovoljavajuće odgovore na neka moja pitanja u vezi sa postankom života i organskim jedinicama koje se smatraju pretečom života.

Prije odprilike jedanaest godina zainteresirao sam se za proučavanje islamske religije... Prije toga čitao sam Milla, Ilocka, Kanta, Hegela, Šihtea, i mnoge druge, manje ili više poznate filozofe, koji su nadugo i naširoko raspravljali o ovim organskim prabićima, ali nigdje kod njih nisam mogao naći odgovor na pitanje šta je ustvari duša i šta biva s nama poslije smrti. Pričam sve ovo da bih pokazao da moje prihvatanje islama nije rezultat ničijeg nagovaranja, lakovjernosti ili trenutnog duševnog stanja, već ustrajnog, postojanog učenja, neprisrtasnog izučavanja i iskrene želje za istinom. Islam posjeduje odgovore.

Suština islamskog učenja je pokoravanje Božijoj volji i njegov stub je molitva. Islam naučava potpuno jedinstvo, ljubav i dobročinstvo. Zahtijeva čistoću svijesti, djelovanja i govora, te savršenu fizičku čistoću. Nema sumnje da je islam najjednostavnija i najplemenitija religija za koju čovjek zna.

Jalaludin Lader Brunton, baronet iz Engleske

Gosp. Dželaludin Lauder Bruntom školovao se na Oksfordu. Bio je Engleski baronet i javni čovjek široke reputacije. Njegova ispovijest o prihvatanju islama je vrlo upečatljiva, evo kako je to opisao.

Veoma sam sretan što imam priliku da kažem i objasnim zbog čega sam primio islam. Roditelji su mi bili veoma pobožni kršćani te sam i ja odgojen u tom duhu. Rano sam se zaiteresirao za teologiju. Postao sam član Engleske crkve i zanimao sam se za misionarski rad, mada se nikad nisam aktivno njime bavio.

Prije nekoliko godina, pažnju mi je privukla doktrina “vječne patnje” čitavog čovječanstva osim nekih izabranih pojedinaca. To mi je postalo toliko nelogično i odbojno da sam gotovo postao sumnjičav. Razmišljao sam o tome zašto bi Bog, koji je svojom moći stvorio čovječanstvo, predodredio ljudski rod za vječnu patnju. To bi značilo da su ljubav i dobročinstvo mnogih ljudi bolji od Božije ljubavi i dobročinstva.

Kako god, još uvijek sam vjerovao u postojanje Boga, ali nisam želio prihvatiti neke široko rasprostranjene koncepte Njegove objave čovječanstvu. Zatim sam se okrenuo istraživanju drugih religija, ne bih li otklonio zbunjenost.

U meni je rasla želja da se pokorim, da obožavam jednog istinskog Boga. Otkrio sam da su stavke kršćanstva, za koje se tvrdi da se temelje na Bibliji, međusobno veoma kontradiktorne. Je li moguće da su Biblija i Isusovo učenje pogrešno predstavljeni.

Ponovo sam odlučio pažljivo istražiti Bibliju osjećajući da tamo nešto nedostaje. Odlučio sam da krenem sopstvenim putem, ne obazirući se na vjerovanje ljudi. Počeo sam naučavati da čovjek posjeduje "dušu" i vječnu nevidljivu silu", da se grijesi kažnjavaju i na ovom i na budućem svijetu, te da je Bog u Svojoj milosti i dobrobiti uvijek spreman oprostiti grijehe svakome ko se iskreno pokaje.

Shvatajući neophodnost ispravnog življenja, i to da se može naći "biser velike vrijednosti" posvetio sam se izučavanju islama. Bilo je u njemu nešto što me tada privuklo. Provodio sam vrijeme u zabitom, gotovo nepoznatom djelu sela Lahore, posvećujući vrijeme Božijoj službi.

Boravio sam među najnižim slojevima društva sa iskrenom i žarkom željom da ih duhovno uzdignem da vjeruju u jednog istinitog Boga, te da im usadim osjećaj bratoljubivosti i čistoće. Nije mi namjera da pričam o životu među ovim ljudima, žrtvama koje sam podnosio i nevoljama kroz koje sam prolazio. Radio sam ovo iz želje da fizički i duhovno pomognem ovim ljudima. Na kraju sam se latio proučavanja života poslanika Muhammeda, s.a.v.s. Znao sam vrlo malo o onome što je radio, ali sam znao i osjećao da kršćanstvo jednoglasno nepravedno osuđuje ovog proslavljenog Poslanika Arabije.

Odlučio sam istražiti stvar objektivno, bez licemjerstva i zlonamjernosti. Za kratko vrijeme sam zaključio da je nemoguće sumnjati u ozbiljnost njegovog traganja za istinom i Bogom. Osjećao sam da je vrlo pogrešno osuđivati ovog čovjeka, svjestan svega što je učinio za čovječanstvo. Ljude koji su bili divlji, obožavali idole, živjeli i ogrezli u zločinima, nemoralu i prostituciji, učio je kako da se oblače, nemoral je ustupio mjesto čistoći i krepkosti, a oni sami, zadobili su dostojanstvo i poštovanje. Gostoprimstvo je postalo vjerska dužnost, njihovi idoli su bili uništeni, i oni su počeli obožavati samo jednog jedinog Boga. Islam je postao najmoćniji sistem na svijetu. Postignut je toliki napredak na svim poljima, da bi bilo teško sve nabrojati.

Žalosno je što kršćani, pored svega ovoga, omalovažavaju ovog Božijeg Poslanika. Postao sam duboko zamišljen, i jednom za vrijeme mog meditiranja posjetio me jedan Indijac, gosp. Mian Amiruddin. Veoma je čudno da je on bio onaj koji je vatru mog života raspalio u plamen. Počeo sam duboko razmišljati o cijeloj stvari; skupljao sam jednu po jednu stavku koje se tiču današnje kršćanske religije, te sam se na kraju odlučio za islam, uvjeren u njegovu istinitost i toleranciju. I ovo malo vremena što mi je još ostalo da živim na zemlji, namjeravam u potpunosti posvetiti islamu.

Muhammed Aman Hobohim, diplomata iz Njemačke

Muhammed Aman Hobohim je bio doplomata i misionarski i socijalni radnik, koji je rođen i živo u Njemačkoj. Ovakoje iznio svoje viđenje o prihvatanju islama.

Postoji više razloga zašto zapadnjaci primaju islam. Na prvom mjestu, istina ima uvijek svoju silu. Osnovna načela islama su tako racionalna, tako prirodna i privlačna da iskreni tragači za istinom ne mogu a da ne budu njome impresionirani.

Uzmimo za primjer vjerovanje u monoteizam. Kako on podiže ljudsku čast i oslobađa nas stiska praznovjerja. Kako prirodno vodi jednakosti čovjeka, za sve što je kreirano od istog Boga, za sve sluge istog Gospodara. Germanima, recimo, vjerovanje u Boga je izvor inspiracije, izvor hrabrosti i osjećaj sigurnosti.

Potom, ideja o životu poslije smrti zauzima posebno mjesto. Život na ovom svijetu ne ostaje više glavni cilj, i najveći dio ljudske energije posvećen je poboljšavanju onog što dolazi poslije.

Vjera u Sudnji dan, automatski potiče čovjeka da odustane od zlodjela i posveti se onim dobrima koje će mu obezbjediti trajni spas, dok će greške prosperirati samo određeni period.

Vjerovanje da niko ne može izbjeći posljedice presude Pravednog, Nepristrasnog, Sveznajućeg Gospodara navodi svakog da dva puta razmisli prije nego učini bilo šta loše i bez sumnje, samokontrola je efikasnija nego najefikasnija politika i policija.

Druga stvar koja privlači strance islamu jeste potenciranje tolerancije. Potom i tačnost i decidonost koja se ogleda u dnevnom klanjanju, te jedan mjesec posta koji predstavlja ispit za samokontrolu, a tačnost i samokontrola su dvije najvažnije osobine dobrog i velikog čovjeka.

A sada dolazi realno ostvarenje islam. To je jedina ideologija koja je uspjela instalirati u svoje sljedbenike duh pridržavanja etičkih i moralnih principa (ograničenja) bez prisile okoline. Muslimani znaju da, gdje god da se nalaze, Bog ih posmatra. Ovo vjerovanje zadržava ih da ne počine grijeh. Kako je čovjek prirodno naklonjen dobroti, tako i islam nudi mir uma i srca, što je u potpunosti nezastupljeno u zapadnom društvu danas.

Živio sam u različitim sistemima života, imao priliku da proučavam različite ideologije, ali zaključak je da nijedna nije savršena kao islam.

Komunizam ima svoje privlačnosti, kao i sekularna demokratija i nacizam. Ali niti jedan nema kompletan uput za uzvišen život. To ima samo islam, i zato ga čovjek prihvata objeručke. Islam nije teoretski, on je praktičan. Islam nije parcionalna sfera, on znači potpunu predanost Božijoj volji.

Naučnici, pisci i učenjaci

Prof. dr. Haroun Mustapha Leon, naučnik iz Engleske

Haroun Mustapha Leon, inače profesor geologije i filologije, prihvatio je islam godine 1882. Bio je pripadnik i počasni član mnogih udruženja u Evropi i Americi. Inače uspješan filolog koji je dao ogroman doprinos serijama članaka "Etimologija čovjekovog jezika" te "Ostrvo čovjekovog istraživača."

Njegove usluge ovoj važnoj grani nauke često su bile prepoznatljive učenjacima. Potomac univerzitet U.S.A. dodijelio mu je titulu M.A. Bio je također poznat geolog.

Često je predavao naučne i literarne predmete, ranije učene u drugim udruženjima. Zauzimao je važno mjesto kao generalni sekretar u "Internacionalnom društvu filologije i nauke" (osnovano 1875) i bio je urednik naučnog magazina "The Philomathe", izdavnog u Londonu. Dr. Leon primio je mnogo ordenja od Sultana Abdu-l-Hamida Khana, posljednjeg šaha i imperatora Austrije. Evo njegovog predstavljanja dini-islama i razloga njegovog preobraćanja u muslimana.

Jedna od veličina islama je što je izgrađen na razumijevanju i nikada ne zahtijeva od svojih sljedbenika odricanje od misaonih sposobnosti. Za razliku od nekih drugih religija, koje insistiraju na zavjetu isključivo prihvatanjem određenih dogmatskih načela bez nezavisnog istraživanja, nego jednostavno na osnovu autoriteta "Crkve". Islam navodi na istraživanje i savjetuje svoje sljedbenike da uče, traže i istražuju prije nego što nešto prihvate. Časni Poslanik, neka je u najblagoslovljenom sjećanju, rekao je: "Allah nije stvorio ništa bolje nego uvjerenje, koristi koje počivaju na vrijednostima iz njega je izvađeno shvatanje." Drugom prilikom je rekao: "Uistinu, kažem vam da čovjek može obavljati molitvu, post, zekat, hodočašće, i sva ostala dobra djela, ali neće biti nagrađen osim na način na koji je koristio i primjenio svoje uvjerenje." Usporedba iz "talenata" koju je pripovjedao časni Isa ili Isus, neka je mir na njega, striktno je u skladu sa islamskom doktrinom: "Dokažite sve, i držite se posta zato što je to dobro." Isto tako, za one koji slijepo slijede i odbijaju da upotrijebe inteligenciju koju im je udjelio svjetovni davaoc

svih dobara, deklarirano je na vječnim stranicama Kur'ana u suri El-Džumu'a: **"... da ih očisti i da ih knjizi i mudrosti nauči, jer su prije bili u očitoj zabludi."**

Uzvišeni i učeni halifa hazreti Ali, radijallahu anhu, rekao je: "Muslimani vjeruju da je islam sinonim za istinu, i da se pod veličanstvenim i najbriljantnijim suncem islama, svjetlošću razuma i znanja, istina može otkriti. Međutim, da bi se steklo to znanje i tako doprijelo do istine, čovjek mora koristiti svoje racionalne mogućnosti - mogućnosti razuma." Njaplodniji proglas u vezi s ovim pitanjem izrečen je od strane časnog Poslanika, s.a.v.s., samo nekoliko dana prije njegove smrti.

Kada je položen on, posljednji i najveći iz lanca moćnih ljudi koje je Allah iz Njegove milosti i samilosti slao svijetu kao vjerovjesnike da pobude istinu i pravdu, njegova časna glava ležala je na hazreti Ajšinom koljenu. Istinski vjernici Medine, stari i mladi, muškarci i žene, pa čak i djeca, okupili su se da iskažu divljenje, tamo oko hasure na kojoj je ležao povjerljivi Mustafa, s.a.v.s., izabrani, odani, Allahov poslanik. Svjetlucale su suze u njihovim očima, klizile su niz lica čak i sjedokosih junaka, veterana, mudžahida islama.

Njihov vođa, njihov prijatelj i povrh svega njihov poslanik koji ih je izveo iz tame ignorancije i praznovjerja u blistavu svjetlost istine, doveo ih do istine i doveo ih do islama, kolijevke mira, bio je na putu da ih napusti. Bez sumnje, njihove oči su postale izvor suza, a njihova srca teška i potištena.

U agoniji stresa, skoro očaja, jedan od njih mu se obratio: "O Allahov Poslaniče, ti si bolestan, ti najvjerovatnije umireš... Šta će onda biti sa nama?" "Vi imate Kur'an" - odgovorio mu je Allahov Poslanik." "Jeste Allahov poslaniče, ali i pored te presvjetle knjige i nepogrešivog vodića, upitali bismo te za savjet i instrukciju, i ako sad odeš od nas, o Poslaniče, ko će biti naš vođa", rekoše ashabi. "Radite kako sam ja radio i govorio" - bio je Poslanikov, s.a.v.s., odgovor. "Ali Allahov Poslaniče, poslije tebe mogu se pojaviti nove okolnosti koje nisu bile za vrijeme tvog blagoslovljenog života; šta u tom slučaju da radimo? Šta da rade oni sljedbenici poslije nas?"

Poslanik polagano podiže svoju uzvišenu i časnu glavu, a žarka svjetlost nadahnuća i inspiracije sijala je iz njegovih uzvišenih očiju dok je izgovarao: "Allah je dao svakom čovjeku ličnu samokontrolu, savjest, uputu, njegovo uvjerenje; onda ga koristite, kao mjerilo za sve stvari, i Allahov blagoslov će vas voditi pravim putem."

Ali Selaman Benoist, doktor medicine iz Francuske

Ali Selman Benoist poznati je doktor medicine u Francuskoj, odgojen u tradicionalnoj katoličkoj familiji govori o svom životu i razlozima preobraćanja iz katoličanstva u islam.

Kao doktor medicine i potomak francuske katoličke porodice, moje profesionalno opredjeljenje dalo mi je čvrsto naučno obrazovanje koje me je vrlo slabo pripremilo za mistični život. Nije u pitanju vjerovanje u Boga, nego načela i obredi kršćanstva uopće i katoličanstva u užem smislu; nisu mi nikad dozvolili da osjetim njegovo postojanje. Tako da mi je moj jednostavni sentiment za Boga zabranio prihvatanje dogmi trojstva i, posljedično, veličanja Isusa Krista. Još bez poznavanja islama, već sam vjerovao u prvi dio šehadeta[1] - nema Boga osim Allaha, odnosno nema Boga osim jednog, i u ove citate Kur'ana. Tako da je ovo bio prvi od metafizičkih razloga zbog kojih sam prihvatio islam.

Drugi razlozi, također su me naveli da to učinim. Na primjer, moje odbijanje da prihvatim katoličke sveštenike, koji, manje-više, zahtijevaju posjedovanje moći, da u ime Boga, opraštaju ljudske grijehove.

Dalje, nikad nisam mogao priznati katoličku svetu pričest kao značenje i simbol domaćinstva, ili sveti hljeb što predstavlja tijelo Isusa Krista, obred, koji čini mi se, pripada totemističkim praksama primitivnih ljudi, gdje tijelo pradjedovskog totema, prokletstvo živih, treba konzumirati poslije njegove smrti u cilju bolje asimilacije njegove ličnosti.

Druga stvar koja me je udaljila od kršćanstva je potpuna tišina koja održava tjelesno očišćenje, posebno prije molitve, što mi se uvijek činilo kao nasilje protiv Boga. Ako nam je zbog nečega dao dušu, također nam je dao i tijelo, pa nemamo pravo to negirati. Ta ista tišina može se posmatrati, ovaj put kao mješavina sa neprijateljstvom u skladu sa fiziološkim životom ljudskog bića, a s te tačke gledišta, islam mi se čini jedina religija koja se slaže sa ljudskom prirodom.

Osnovni i definitivni elment koji je uticao na moje okretanje islamu bio je Kur'an. Počeo sam da ga proučavam, prije mog opredjeljenja, sa kritičkim aspektom zapadnjačkog intelektualca i mnogo dugujem veličanstvenom djelu gosp. Maleka Bennabija, pod naslovom "Le Phenomene Caranique". Ono me je ubjedilo svojim duhovnim objelodanjenjem.

---

[1] Šehadet je izjava koja glasi: svjedočim da nema boga osim Allaha i da je Muhammed Njegov poslanik. Dakle, šehadet ima dvije sintagme, prva potvrđuje vjeru u jednog Boga, a druga potvrđuje poslanstvo Muhammeda, s.a.v.s. (Op. rec.)

Postoje određeni citati u Kur'anu objelodanjeni prije četrnaest vijekova, a koji zastupaju potpuna ista stanovišta kao i najnovija naučna istraživanja. Ovo me definitivno usmjerilo, i to prema drugom dijelu šehadeta "Muhammed je Božiji poslanik".

Ovo je bio moj razlog zbog kojeg sam se opredjelio za islam, drugog februara 1953. godine u Pariškoj džamiji, gdje sam objavio svoju vjeru u islam i registrirao se kao musliman od strane muftije u Parizu, pod muslimanskim imenom Ali Seliman. Veoma sam sretan u mojoj novoj vjeri i potvrđujem još jednom: "Svjedočim da nema Boga osim Allaha i da je Muhammed Njegov rob i poslanik."

Prof. dr. Umer Rolf Caron Ehrenfels, antropolog iz Austrije

Rođen kao jedinac posljednjeg barona Christiana Ehrenfels, osnivača moderne strukturne (gestalt) psihologije u Austriji, Rolf Freiherr von Ehrenfels, osjetio je još kao dijete veliku simpatiju prema istoku uopće i prema islamskom svijetu. Njegova sestra, poznata pjesnikinja u Austriji, Imma von Bodmershof opisala je ovu fazu u njenom doprinosu islamskoj literaturi Lahore. Kao mladić, Ehrenfels je putovao balkanskim zemljama i Turskoj, gdje bi se priključivao molitvama u džamijama, iako kršćanin, i bio je dobro dočekan i prihvaćen od strane turskih, albanskih, grčkih i muslimana sa područja ex-Jugoslovije. Njegov interes prema islamu rastao je i povećavao se sve dok nije prešao na islam godine 1927. prihvativši muslimansko ime Umer. Posjetio je Indo-Pakistanski podkontinent 1932. i posebno se zauzeo za kulturno-historijske probleme vezane za status i poziciju žene. Nako povratka u Austriju, baron Umer specijalizirao je studij antropoloških problema matilinealnih civilizacija u Indiji. Univerzitetska štampa Oxoford objavila je prvu antorpološku knjigu u decembru 1941g. na ovu temu. U vrijeme kada se Austrijom širi nacizam 1938g. Baron Umer odlazi za Indiju gdje radi u Hyderbadu. On je lično naveo osnovne karakteristike islama koje su ga impresionirale i privukle da prihvati islam.

U ovoj veličanstvenoj religiji privuklo me je niz činjenica. Islamsko učenje, postepeno objavljivano, predstavlja po mom mišljenju izvor iz kojeg proizilaze velike svjetske religije je jedan. Utemeljitelji ovih pravaca, tragači za mirom čovječanstva, svjedoče o jednom i istom osnovnom božanskom učenju. Islam u suštini, znači mir i predavanje u potpunosti. Islam je historijski gledajući posljednja tvorevina među velikim svjetskim religijama na ovoj planeti.

Poslanik Muhammed a.s. je vjerovjesnik i to poslednji u nizu veličanstvenih svjetskih poslanika.

Prihvatanje islama i puta muslimana od strane pripadnika starije religije predstavlja, u određenom smislu, odbijanje njegove bivše religije, kao šte je na primjer prihvatanje budističkog učenja značilo odbacivanje hinduizma, za indijske budističke nacije. Nešto kasnije sa hinduističkim pogledima, odbacile su budistički pravac kao heretički. Ove razlike među religijama stvorene su od strane čovjeka a jedinstvo je Božije. Učenje svetog Kur'ana naglašava ovo osnovno jedinstvo. Svjedočenje u islamu znači prihvatanje duhovnog akta koji je zajednički za sve muškarce i žene.

Duh ljudskog bratstva pod cjelokupnom božanskom brigom veoma je naglašen u islamu i nije poremećen konceptima iracionalizma ili sektaštva, bez obzira da li lingvističke, historijske, tradicionalne ili čak dogmatske prirode.

Ovaj koncept uzvišene očinske ljubavi, u svakom slučaju uključuje i materinske aspekte uzvišene ljubavi, kao dva principijelna epiteta koji ukazuju na Boga: *El-Rahman* i *El-Rahim*, oba izvedena od istog korijena *rahime* - smilovati. Simboličko značenje ovoga korijena odgovara Geteovom "Das Ewing-Weibliche zeiht uns hinan", gdje je osnovno značenje maternistvo. U ovom stilu, Poslanik, s.a.s.v., uputio je nezaboravne riječi svojim sljedbenicima: "Džennet je pod majčinim nogama."

Dr. Hamid Marcus, naučnik iz Njemačke

Dr. Hamid Marcus vrsni je naučnik i pisac iz Njemačke. Autor je niz naučnih djela, a istakao se posebno kao novinar i urednik magazina "Muslemische Revve", izdavanog u Berlinu. Slijedi njegova ispovijest o primanju islama.

Još kao dijete osjetio sam unutrašnju potrebu da naučim sve što mogu o islamu, i pažljivo sam studirao stari kur'anski prijevod koji sam pronašao u svojoj kućnoj biblioteci, a koji je dotirao iz 1750. godine. To je bilo izdanje iz kojeg je i Goethe izvukao svoje znanje o islamu. Vremenom, postao sam duboko zahvaćen apsolutno racionalnom, a u isto vrijeme impozantnom kompozicijom islamskih učenja. Također, bio sam jako impresioniran gigantskom duhovnom revolucijom koja je evocirana u islamskim nacijama tog vremena. Kasnije u Berlinu, imao sam priliku da radim sa muslimanima i slušam entuzijastičke inspirativne komentare koje je začetnik njemačko-muslimanske misije u Berlinu i utemeljivač Berlinske džamije dao na časni Kur'an. Nakon nekoliko godina aktivne kooperacije sa ovom istaknutom ličnošću i njegovih duhivnih napora, prihvatio sam islam. Islam podržava moje ideje najgenijalnijim ikada

spomenutim koncepcijama za čovječanstvo. Vjerovanje u jednog Boga je svetinja islamske religije. Ali on ne zastupa dogme koje se ne mogu uklopiti sa modernom naukom. Zato, nema konflikata između vjerovanja s jedne strane i nauke s druge.

Ova činjenica je prirodna, unikatna, i ogromna je prednost za čovjeka koji se u cjelosti predaje naučnom istraživanju. Druga prednost jeste, da islamska religija nije idealističko učenje koje slijepo prolazi pokraj života, nego propovijeda sistem koji u stvarnosti potiče život ljudskog bića.

Zakoni islama nisu prisilne medote koje ograničavaju ličnu slobodu, nego pravci i upute koje omogućavaju ostvarenje slobode. Kroz godine osjetio sam, i stalno osjećam najboljom satisfakcijom da islam drži zlatnu kariku između individualizma i socijalizma, što formira besprijekornu vezu. Kao nepristrasan i tolerantan, uvijek cijenim dobro, kad god do njega dođem.

Col. Donald S. Rockwell, kritičar iz SAD-a

Col. Donald S. Rockwell istaknuti je kritičar poezije i autor niz djela iz književnosti i nauke. Radi i živi u SAD-u. Slijede njegovi razlozi prihvatanju islama.

Jednostavnost islama, veliko razumijevanje i zadivljujuća atmosfera u džamijama, usrdnost njegovih odanih sljedbenika, samouvjerenost koja inspiriše milione i milione muslimana širom svijeta na obavljanje pet dnevnih poziva na klanjanje su faktori koji su me na prvom mjestu privukli islamu. Međutim, kasnije sam otkrio, da, da bih postao sljedbenik islama, moram pronaći dublje uvjerenje koje će podržati moju odluku.

Sazrjeli koncepti plodnog života bili su dio Poslanikovog kombinovanog kursa akcije i promatranja, mudri savjeti, upute na darežljivost, milost i humanizam, usmjerena deklaracija prava žene...; ovi i drugi faktori učenja čovjeka iz Mekke, bili su među najjasnijim dokazima praktične religije, tako jasno, i tako prikladno sažeti u zagonetnim riječima Muhammeda: "Sveži svoju kamilu, pa se osloni na Allaha." On nam je podario religiozni sistem uobičajenog normalnog djelovanja, a ne slijepo vjerovanje koje štite nevidljive sile, uprkos našem unutrašnjem negiranju. Dao nam je samouvjerenje da uz naše najveće napore sve radimo ispravno, i vjerujemo da sve dolazi kao Božija volja. Široka tolerancija islama prema drugim religijama preporučuje se svim pristalicama slobode. Muhammed, s.a.v.s., upućuje svoje sljedbenike da tolerantno tretiraju vjernike koji vjeruju u Stari i Novi zavjet, a Ibrahim,

Musa i Isa su islamu poznati kao poslanici jednog Boga. Bez sumnje, ova velikodušnost je velika prednost u odnosu na druge religije. Potpuno oslobođenje od idolopoklonstva je znak blagotvorne snage i čistoće muslimanske vjere.

Originalna učenja Božijeg Poslanika nisu progutana u lavirintu promjena i dodavanjem doktrina. Kur'an ostaje isti kakav je došao politeistima Muhammedovog vremena, nepromjenjen baš kao sveto srce samog islama. Umjerenost i uzdržljivost u svim stvarima pridobili su moje neograničeno odobravanje. Zdravlje njegovih ljudi bila je zadaća Poslanikova, s.a.v.s., koji je naredio striktnu čistoću, potom post te samoodricanje od tjelesnih apetita.

Dok sam stajao impresioniran u džamijama Istanbula, Damaska, Jerusalema, Kaira, Alžira, Tengiera, Feza i drugih gradova, bio sam svjestan moćne reakcije, neodoljivog uzdignuća islama, koji jednostavno mami osjećaj za uzvišeno, nepotpomognut vještačkim zamkama, ornamentima, figurama, slikama, muzikom, ceremonijalnim ritualima... Džamija je mjesto dubokog razmišljanja u tišini i samopotčinjavanja uzvišenijoj realnosti, jednom Bogu.

Demokracija u islamu me je uvijek privlačila. Vladar i prosjak imaju ista prava na podu džamije, dok ponizno kleče predavajući se svom Gospodaru. Ne postoje zakupljena mjesta niti specijalne rezervacije. Musliman ne prihvata posrednika između njega i njegovog Boga. On se obraća direktno nevidljivom izvoru stvaranja i života, kod Koga je formulu za spas i Koji prima pokajanje od grijehova, bez vjerovanja u moć sveštenika da mu obezbijedi spasenje.

Sveobuhvatno bratstvo islama, bez obzira na rasu, politiku, boju kože ili državu bilo je prisutno u mojoj kući mnogo puta na najprofinjeniji način, što je još jedna osobina koja me je privukla vjeri islamu.

R.L. Mellema, antropolog iz Holandije

Dr. R.L. Mellema poznati je naučnik, antropolog i autor niza naučnih djela iz Holandije. Autor, je između ostalih djela "Wayang Puppets", "Grondwet van pakistan", "Ein Inerpretatie van de Islam" i dr. Dr. Mellema inače je direktor Islamskog odjeljka tropskog muzeja u Amsterdamu. Slijedi njegova ispovijest o primanju islama.

Istočnjačke jezike sam počeo studirati na Leiden univerzitetu godine 1919., kod poznatog arabiste prof. C. Snoucka Hurgonjea. Studirao sam arapski jezik te pročito i preveo El-Bejdawijev komentar Kur'ana i Gazalijevu "Kritiku Zakona". U izučavanju historije islama i samog islama služio sam se knjigama evropskih autora, kako je to i bilo uobičajno u to vrijeme.

Godine 1921. boravio sam mjesec dana u Kairu i iskoristio priliku da posjetim poznati islamski univerzitet El-Ezher. Pored arapskog studirao sam i druge jezike, sankritski, malajski i javaski; a 1927., otputovao sa u Džakartu kao predavač javanskog jezika i indijske kulturne historije u specijalnoj srednjoj školi za postdiplomski studij. U slijedećih petnaest godina studirao sam javanski jezik i javansku kulturu, drevnu i novu. Sa islamom sam imao vrlo malo kontakta, dok sam arapski jezik sasvim zaboravio.

Godine 1946. vratio sam se u Holandiju nakon što sam izvjesno vrijeme proveo u japanskom zarobljeništvu. Odmah po dolasku zaposlio sam se u "Royal Tropika" instatutu u Amsterdamu. Tako sam dobio mogućnost da obnovim znanje o islamu. Počeo sam proučavati novostvorenu islamski državu Pakistan, te sam zbog toga tamo i otputovao u zimu 54.-55. godine.

Poznavajući islam preko evropskih pisaca, dolaskom u Pakistan suočio sam se sa sasvim drugim aspektom islama. Zamolio sam svoje muslimanske prijatelje da mi dozvole da učestvujem s njima u molitvi koja se obavlja petkom u džamiji. Od tada sam počeo otkrivati velike vrline i ljepote islama. Osjećam se muslimanom od momenta kad sam se trebao obratiti okupljenim ljudima u jednoj od lahorskih džamija, i kada sam se rukovao sa mnogobrojnim novim prijateljima i braćom.

O ovom događaju sam pisao u pakistanskom časopisu "Quarterly" u četvrtom broju 1955. godine. Tada je došlo da posjetimo malu džamiju u kojoj se upravo održavala džuma-namaz. Hutbu je držao eminentni profesor sa "Punjab" univerziteta na veoma tečnom engleskom jeziku. Obavijestio je okupljeni skup da na ovoj hutbi više koristi engleski jezik nego obično, da bi njihov brat, koji dolazi iz daleka, bolje razumio

predavanje. Po završetku hutbe klanjanja su dva rekjata kao i obično. Baš kad sam se spremao izaći, zaustavio me je Allamah Sahib i rekao da okupljeni očekuju da im se obratim sa par riječi. On će prevoditi ono što kažem na urdu jezik. Prišao sam mikrofonu i počeo toho govoriti. Rekao sam im da dolazim iz daleke zemlje gdje živi malo muslimana, te da im prenosim njihove pozdrave i izraze podrške u izgradnji nove države.

Ovih posljednjih nekoliko godina novoformirana država je uspjela učvrstiti svoju poziciju. Poslije teškog početka svi, bez sumnje, mogu očekivati bolju budućnost. Obećao sam im, da ću po povratku u svoju zemlju, posvjedočiti kako sam u Pakustanu naišao na najsrdačniji doček i gostoprimstvo njegovih stanovnika. Kada su ove moje riječi prevedene na urdo jezik postigle su takav efekt, da sam u momentu bio zbunjen kada su mi prišle stotine ljudi želeći da se rukuju i da mi čestitaju.

Kako stari tako i mladi su mi pružali ruku i čvrsto se rukovali sa iskrenom srdačnošću. Ali, ono što me je najviše dirnulo, bila je velika toplota i iskrenost koja je sijala iz njihovih očiju. Tog momenta osjetio sam da sam primljen u veliko islamsko bratstvo koje se proteže širom svijeta, i bio sam neopisivo sretan. Ljudi Pakistana su mi pomogli da shvatim da islam nije puko poznavanje činjenica i detalja zakona, već da je uvjet za vjerovanje poznavanje moralnih vrijednosti i odlika ove vjere. Šta je za mene ljepota islama, i šta me je posebno privuklo ovoj vjeri? Pokušat ću ukratko u šest tačaka odgovoriti na ovo pitanje.

- Prvo, vjerovanje u jednog jedinog Uzvišenog Boga, jednostavno i shvatljivo svakom razumnom čovjeku. On je Allah, od Koga svi zavise, nije rodio i nije rođen i niko mu nije ravan. On je Najuzvišeniji, Najmoćniji, Najljepši. Njegova milost i dobrota su bezgranični.
- Drugo, između Stvaraoca kosmosa i njegovih stvorenja, od kojih čovjek ima posebno mjesto, nema posrednika. Vjernici ne vjeruju ni u kakvu meditaciju. Islam ne treba sveštenstvo. U Islamu kontakt sa Bogom je neposredan. Čovjek se na ovom svijetu treba pripremiti za budući. Svako je odgovoran za svoja djela, a duša se ne opterećuje preko svojih mogućnosti.
- Treće, doktrina tolerancije je jasno sažeta u poznatim riječima: "U vjeru nema prisile". Musliman uvijek treba da traži istinu, ma gdje bio.
- Četvrto, bratstvo u islamu ne poznaje boju kože, rasu ili porijeklo. Muslimani bilo gdje u svijetu su braća. Jednakost pred Bogom, svih ljudi, je simbolično predstavljena oblačenjem "ihrama" za vrijeme hadždža.

- Peto, islam ne zapostavlja ni materiju ni svijest. Duševno sazrijevanje čovjeka je neraskidivo povezano sa tjelesnim potrebama. Islam zahtijeva potpunu usaglašenost ovoga dvoga.

I na kraju, zabrana konzumiranja alkohola i droge. Ova stavka dodatno ukazuje na činjenicu da je islam daleko ispred svog vremena.

Saifuddin Dirk Walter Mosig, iz Njemačke

Kao dijete tradicionalne katoličke familije, učio je u rimsko-katoličkoj školi koja ga je potpuno opredijelila da se usmjeri ka vjerskom životu i da postane katolički sveštenik. Međutim, Uzvišeni Bog mu je pripremio nešto drugo. Evo kako je svoj životni put do islama ispričao lično gosp. Walter Mosig.

Rođen sam u germanskoj kršćanskoj porodici u vrijeme najokrutnijeg perioda drugog svjetskog rata, u Berlinu 1943. Moja porodica se prvo preselila u Španiju iste godine, a poslije, 1948. u Argentinu. Tu sam ostao petnaest godina. Pohađao sam srednju i višu školu u rimsko-katoličkoj školi u Kardobi, u Argentini. Kao što se moglo očekivati, postao sam pravi katolik.

Slušao sam jedan sat dnevno predavanje o katoličkoj religiji i često pohađao vjerske službe. U dvanaestoj godini moj san je bio da postanem rimsko-katolički sveštenik. Bio sam u potpunosti predan kršćanskoj religiji. Allah je posmatrao moju slaboumnost, i jednog nezaboravnog dana, On je učinio da jedna kopija časnog Kur'ana na španskom jeziku dospije u moje ruke.

Moj otac se nije usprotivio da je čitam, predpostavljajući da će to samo doprinijeti proširenju mog općeg znanja i ništa više. Bio je vrlo daleko od pretpostavke efekta Allahovih riječi na moj um. Kada sam otvorio časnu Knjigu bio sam rimsko-katolički fanatik, a kada sam je zatvorio, bio sam u potpunosti predan islamu. Očikledno, moje mišljenje o islamu nije bilo povoljno prije čitanja samog časnog Kur'ana. Uzeo sam časnu Knjigu sa znatiželjom i otvorio je potcjenjivački, očekujući da nađem užasne greške, klevete, bogohulnost, praznovjerje i kontradikcije. Bio sam pristrasan ali također vrlo mlad i moje srce nije imalo vremena da otupi.

U početku sam nevoljno prelazio sure, dijelove Kur'ana, poslije sa znatiželjom, da bi na kraju osjetio očajnu želju za istinom. Onda, u najvažnijem trenutku mog života Allah mi je pružio Njegov vodić i odveo me iz sujevjerja u istinu, iz tame u svjetlost, iz kršćanstva u islam. Na časnim stranicama Kur'ana pronašao sam rješenje svih mojih

problema, zadovoljenje svih mojih potreba, razjašnjenje za sve moje sumnje. Allah me privukao Svojoj svjetlosti. Neodoljivom snagom i srećom ja sam se predao. Sada mi se sve čini jasnim, sve ima smisao i počinjem da shvatam sebe, Allahov svijet...

Bio sam ogorčeno svjestan da sam zaveden od strane mojih najdražih učitelja i da su njihove riječi bile samo okrutne laži, bili oni svjesni toga ili ne. Moj cijeli svijet se srušio u jednom trenutku; sve moje koncepcije trebale su izmjenu. Ali ogorčenje u mojoj duši bilo je bogato nadoknađeno neopisivom srećom što sam konačno pronašao svog Gospodara i bio sam ispunjen ljubavlju i zahvalnošću prema Njemu. Još Mu se ponizno klanjam i blagosiljam Ga za Mjegovu samilost prema meni i bez Njegove pomoći ostao bih u tami i maloumnosti zauvijek. Uzdignut srećom i entuzijazmom požurio sam iznijeti svoja otkrića drugim ljudima, roditeljima, školskim prijateljima, instruktorima.

Htio sam da svi spoznaju istinu, da se oslobode ignorancije i predrasuda, da osjete ushićenje koje sam ja osjetio. Naišao sam na tvrđavu oko njih, debeli zid koji ih dijeli od istine. Nisam bio u stanju da pomjerim taj bedem, to je bilo u njihovim srcima tvrđe od kamena. Moje riječi prihvaćene su sa potcjenjivanjem, prezirom i osudama; bio sam nemoćan da shvatim sljepilo onih koji me osuđuju. Shvatio sam da samo Allah može podariti svjetlost! Što sam dulje ulazio u nova saznanja sve sam više osjećao potrebu da izrazim zahvalnost Allahu što me uputio u islam, savršenu religiju.

Čitao sam svete spise svih religija, nigdje nisam pronašao ono što sam skupio o islamu; perfekciju. Časni Kur'an, u poređenju sa bilo kojom drugom knjigom koju sam pročitao, je kao svjetlost Sunca u poređenju sa svjetlošću šibice. Pouzdano vjerujem, da će bilo ko ko pročita Allahove riječi bez predrasuda prema istini, postati musliman ako Allah da, i takođe izaći iz tame na svjetlost.

Neka Allah uputi svojom uputom sve one koji iskreno tragaju za istinom. Ruke islama su raširene da ih prime u srce zajednice nazvane od samog Allaha: **"Vi ste narod najbolji od svih koji se ikada pojavio: tražite da se čine dobra djela a od nevaljalih odvraćate."**[1] Neka je slavljen Allah, Gospodar svjetova!

---

[1] Prijevod značenja Kur'ana, sura Alu Imran, ajet 110.

Muzičari

Jusuf Islam, poznati nekadašnji muzičar po imenu Cat Stevens

Sve što imam da kažem je ono što je od ranije poznato, da potvrdim poruku Poslanika, a.s., datu od Boga – religiju istine. Kao ljudskim bićima data nam je svijest kao i dužnosti, što nas čini najsavršenijim stvorenjima na zemlji.

Čovjek je stvoren da bude Božiji izaslanik na zemlji i veoma je važno da shvati obavezu rasterećivanja uma od svih iluzija, te da se pripremi za budući život. Ko propusti ovu šansu neće mu se pružiti druga, neće ponovo biti vraćen, kako se kaže u časnom Kur'anu, kad čovjek zatraži milost pred polaganje računa, pa upita: "O Gospodaru, vrati nas na zemlju i daj nam još jednu šansu". Gospodar će uzvratiti: "I ako bi vas poslao nazad, uradili biste isto."

Odgajan sam u modernom svijetu luksuza i bještavilu šou-biznisa. Rođen sam u kršćanskoj kući. Kao što znamo, svako dijete se rodi u svojoj prirodnoj vjeri, a roditelji su ti koji ga preobrate u ovu ili onu religiju, te sam i ja tako odgojen u kršćanstvu i tako sam razmišljao. Učio sam da postoji Bog, ali da nema direktnog kontakta s njim, nego da se ta veza ostvaruje kroz Isusa Krista. On nam je ustvari predstavljao vrata ka Bogu. Ovo sam manje-više prihvatao mada nisam u sve vjerovao.

Gledao sam neke statue Isusa Krista; bile su samo beživotno kamenje. Kada su mu rekli da je Bog troje, postao sam još više zbunjen, ali nisam mogao protivriječiti. Manje-više vjerovao sam u to, jer sam morao imati poštovanje za vjeru mojih roditelja.

Postepeno, kako sam odrastao, postojao sam sve otuđeniji od religije i počeo sam se baviti muzikom. Želio sam postati velika zvijezda. Sve one stvari što sam gledao na filmovima i medijama čvrsto su me zarobile i možda sam mislio da je to bio moj bog, zaraditi što više novca. Moj ujak je imao divan auto. "Dobro", rekao sam, "on je uspio", bio je bogat. Ljudi oko mene takođe su potpomagali svojim utjecajem da mislim da je to ono pravo. Njihov bog bio je ovaj svijet. Tada sam odlučio i izabrao

svoj put, da zaradim gomilu novca; da imam "bogat život". Primjeri su mi bili pop zvijezde, pa sam i sam počeo pisati pjesme. Međutim, negdje u dubini duše imao sam osjećaj za čovječnost, osjećaj da ću kada postanem bogat pomagati svima koji budu trebali pomoć. (U Kur'anu se kaže, mi obećamo nešto, ali kada postignemo svoj cilj zaboravimo obećanje i postanemo škrti). Tako se dogodilo da postanem veoma popularan, iako sam još uvijek bio tinejdžer. Mediji su bili preplavljeni mojim imenom i fotografijama. Ovo me uzdiglo iznad svakodnevnog života, pa sam želio i živjeti više nego običan život. Jedini put za to bili su alkohol i droga.

Nakon godinu dana financijskog uspjeha i "života na visokoj nozi", ozbiljno sam obolio, te sam morao otići u bolnicu na liječenje. Tada sam počeo razmišljati: "Šta mi se to dogodilo"? Jesam li bio samo tijelo, i je li moj jedini životni cilj bio zadovoljiti to tijelo? Sada sam svjestan da je ta nesreća koja me bila zadesila bila Allahova milost, šansa da progledam. "Zašto sam ovdje, zašto sam u krevetu", počeo sam razmišljati o mogućim odgovorima. U to vrijeme bio sam duboko zaokupljen istočnim misticizmom, i čitajući, počeo sam razmišljati o smrti; o tome da duša nastavlja živjeti, da ne umire. Osjećajući da sam na putu da dosegnem blagostanje, duhovno i tjelesno savršenstvo, počeo sam meditirati i postao čak vegetarijanac. Vjerovao sam u "mir i snagu cvijeća", što je bio opći trend. Međutim, ono u šta sam posebno bio ubijeđen i svjestan u bolnici jeste da nisam samo tijelo.

Jednog dana dok sam šetao počela je padati kiša. Potrčao sam prema zaklonu, i odjednom mi je sinulo kroz glavu "čekaj malo, moje tijelo kisne; ono mi govori da ja kisnem". Ovo me je navelo da počnem razmišljati o izreci da je tijelo kao magarac. Mora se istrenirati kuda da ide, inače magarac nas vodi kuda on želi. Tada sam shvatio da imam volju. Volju koju nam je Bog darovao: "Slijedi Božiju volju", bio sam fasciniran novom terminologijom o kojoj sam učio u istočnjačkoj religiji. Do tada mi je kršćanstva bilo preko glave. Ponovo sam se posvetio muzici, ali ovaj put počeo sam kroz pjesme izražavati svoja vlastita razmišljanja. Sjećam se stihova jedne od mojih pjesama: "Želio bih da znam šta čini raj, šta čini pakao; moram li te spoznati u krevetu ili grobu dok drugi stižu u veliki hotel?" Znao sam da sam bio na "putu". Također sam napisao drugu pjesmu "Način da otkrijemo Boga".

Postao sam još popularniji u svijetu muzike. Bilo mi je veoma teško, postojao sam sve bogatiji i sve popularniji, a istovremeno sam iskreno tragao za istinom. Došao sam do zaključka da je budizam ispravna i plemenita religija, ali kako sam bio suviše vezan za ovaj svijet, nisam bio spreman da ga napustim. Nisam bio spreman postati monarh i izolirati se

iz društva. Pokušao sam "zen i čing", numerologijom, tarot kartama i astrologijom, pokušao se vratiti Bibliji, ali ništa nisam pronašao. Tada nisam ništa znao o islamu i desilo se nešto što smatram čudom. Moj brat je posjetio džamiju u Jerusalemu i bio jako impresioniran što je s jedne strane bila prepuna života, za razliku od crkve i sinagoge koje su bile prazne, dok s druge strane u njoj preovladava atmosfera mira i spokojstva.

Kada se vratio u London poklonio mi je prijevod Kur'ana što ga je tamo kupio. On nije postao musliman, ali osjećao je nešto u ovoj religiji i mislio je da bih ja također mogao nešto pronaći. Kada sam dobio knjigu, vodič koji će mi objasniti sve: ko sam ja? šta je svrha života? šta je realnost i šta će ona sutra biti, i odakle sam došao tj. kako sam postao? shvatio sam da je to prava religija - ne u smislu kako je Zapad razumije, ne samo za stare.

Na zapadu smatraju fanatikom svako ko želi prihvatiti vjeru i učiniti je svojim načinom života. Ja nisam bio fanatik, bio sam zbunjen između tijela i duše. Tada sam shvatio da tijelo i duša nisu razdvojeni i da ne moram ići u planine da bih bio religiozan; moramo slijediti Božiju volju, i tako se možemo uzdići čak i iznad samih anđela. Prva stvar koju sam tada želio učiniti je bila da postanem musliman.

Shvatio sam da sve pripada Bogu, da ga ne obuzima ni san niti drijemež. On je sve stvorio. Od tog momenta počeo sam gubiti ponos na samog sebe. Do tada sam mislio da sam ovdje samo zbog svoje sopstvene sposobnosti i veličine. Međutim, shvatio sam da nisam stvorio sam sebe, i da je sva svrha mog postojanja da se pokorim učenju koje je dovedeno do savršenstva, u religiji koja se zove islam. Tada sam počeo otkrivati svoju vjeru čitajući Kur'an i osjećao sam se muslimanom.

Shvatio sam da su svi poslanici koje je Bog poslao donijeli istu poruku. Zašto su onda kršćani i židovi različiti? Saznao sam tada kako židovi nisu prihvatili Isusa kao Mesiju, i da su izmijenili njegove riječi. Čak su i kršćani razumijeli Božiju riječ, i prozvali Isusa Božijim sinom. Sve je postalo tako logično.

Ovo je ljepota Kur'ana. On traži da se razmišlja i rezonuje; da se ne obožavaju ni Sunce ni Mjesec, nego Onaj koji je sve stvorio. Kur'an traži od čovjeka da razmišlja o Suncu i Mjesecu, i uopće o Božijem stvaranju. Shvataš li koliko su različiti Sunce i Mjesec? Oni su na različitoj udaljenosti od Zemlje, a opet nam izgledaju iste veličine. Ponekad se čini da jedno od ovih nebeskih tijela prekriva drugo. Čak i veliki astronauti kada odu u svemir i vide zanemarljivu veličinu Zemlje u odnosu na beskrajnu veličinu svemira, postanu veoma religiozni, jer spoznaju Allahove znakove.

Kako sam dalje čitao Kur'an, nailazio sam na dijelove o molitvi, dobroti i milosrđu. Iako još uvijek nisam bio musliman, osjećao sam da je jedini odgovor za mene Kur'an; Bog mi ga je poslao, i čuvao sam to kao tajnu. Međutim, Kur'an govori i o drugim stvarima. Počeo sam to shvatati čitajući Kur'an gdje kaže: **"Oni koji vjeruju ne uzimaju za prijatelje nevjernike, i samo vjernici su braća."** Tog trenutka sam poželio da se susretnem sa svojom muslimanskom braćom.

Odlučio sam otputovati u Jerusalem kao moj brat. Po dolasku odmah sam otišao u džamiju. Neki čovjek me upita šta želim. Nato sam mu odgovorio da sam musliman. Upitao me za ime, a kad sam rekao da se zovem Stevens, ostao je zbunjen. Tada sam učestvovao i u molitvi, mada ne baš uspješno.

Nakon povratka u London, sreo sam sestru Nafisu. Rekao sam joj da želim primiti islam, i ona me uputila u New Regent Mosque. To je bilo 1977. god., odnosno godinu i po nako što sam dobio Kur'an. Shvatio sam da se moram osloboditi oholosti i gordosti, osloboditi se Iblisa i usmjeriti u jednom pravcu. Tako sam u petak, poslije džume namaza, otišao do imama i javno se deklarirao kao musliman izgovorivši šehadet.

Ranije sam imao ugled i bogastvo, ali Uputa mi je uvijek izmicala bez obzira koliko sam se trudio, sve dok nisam dobio Kur'an. Tada sam shvatio da mogu stupiti u direktni vezu s Bogom, za razliku od kršćanstva ili bilo koje druge religije. Kako mi rekla jedna hinduskinja: "Ti ne razumiješ hinduse. Mi vjerujemo i jednog Boga, a upotrebljavamo ove idole samo da se lakše koncentriramo". Ono što je govorila jednostavno znači da bi obožavali Boga moramo mu nešto pridružiti, u ovom slučaju idole. Ali islam uklanja sve ove barijere. Jedina stvar koja razdvaja vjernike od nevjernika je namaz. Namaz je čišćenje.

Na kraju volio bih da isteknem da sve što radim, radim za Allahovo zadovoljstvo, i molim se da vam koristi moje iskustvo, te da izlučite iz njega inspiraciju. Nadalje želim istaći, da se nisam susreo ni sa jednim muslimanom prije nego sam primio islam. Prvo sam čitao Kur'an i hvatio sam da ličnost nije savršena. Islam je savršen, i ako slijedimo oslanika Muhammeda, a.s., bit ćemo uspješni. Neka nas Allah uputi da lijedimo Pravi put, put ummeta Muhammeda, a.s.

Žena na pragu islama

Maryam Jameelah Begum, publicist iz SAD-a

Rođena u Americi, inače porijeklom iz židovske porodice, Maryam Jameelah Begum poznata je po svojim djelima "Islam and the West" i "Islam and Modernism", a istaknuta je i kao autor niza radova sa tematikom vezanom za islam. Prešla je na islam sa židovstva i preselila se da živi u Pakistan. Slijedi njenja priča o prihvatanju islama.

Od ranog djetinjstva mojim životom je dominirao pogled na religiju. To nejasno isključuje moje adolescentno doba i ranu mladost, sa razvijenim iluzijama formirane kroz židovske sinagoge i kršćanske crkve. Kada sam bila po opredjeljenju ateista, čak i tada moj je život bio religiozan, u smislu da sam uvijek tragala za apsolutnom istinom, koja ljudskom životu da je značenje, pravac i svrhu. Pored svih sumnji bila sam ubijeđena da je transcedentalni teološki moral društvene i javne vrijednosti jedno od razgraničenja između materijalnog i duhovnog pogleda na život.

Svrha materijalista i materijalističkih društava, bilo u prošlosti ili sadašnjosti, jeste privremena, trenutačna sreća, zadovoljstvo i užitak. Isticanje materijaliste i onog što potencira uvijek je kratkotrajno, te kako izlučiti maksimum zadovoljstva, uživanja i ushićenja u momentu. Obožavanje promjenjivog je vrijednost njega samog.

U trenutku kada se čovjek zapita o konačnoj istini, o značenju, svrhi i pravcu života, te šta će biti poslije smrti, on ulazi u zonu religije u kojoj su fizičke nauke nemoćne da nam pomognu. Materijalisti uvijek stavljaju akcenat na prolazno i privremeno, dok autentično duhovno stanovište uvijek ističe apsolutno i cjelokupno.

Mislim da skoro svi problemi s kojima se danas susrećemo u očajnoj svjetskoj moralnoj degradaciji, društvenoj dezintegraciji, dehumanizaciji u porodičnim odnosima i u krugu prijatelja i poznanika mogu se direktno povezati sa nedostatkom odanosti transcedentalnim vrijednostima, standardima i idealima. Dekadencija savremene umjetnosti i kulture

posljedica je istog uzroka. Današnjem čovjeku očajno je potrebna vjera i obožavanje Božijeg autoriteta, da bi bio u stanju da razlikuje dobro i loše, ispravno i pogrešno, lijepo i ružno, i ono što je presudno, a to je razlika između bitnog i nebitnog. Samo Božiji natprirodni apsolutni zakon i moralnost mogu upravljati svjetskim poštovanjem i vladanjem.

Sekularni zakoni to ne mogu, jer kako ljudi mogu poštovati nešto što će ljudi sutrašnjice glasanjem poništiti. Autoritet islamskog morala i zakona, dolazi od Svemoćnog Allaha. Oni su strahopoštovani i cijenjeni istovremeno. Islamske upute ujedinjuju strahopoštovanje prema Allahu i Njegovu odmazdu poslije Sudnjeg dana sa najstrožijim kaznama za one pojedince koji su narušili Njegove zakone, a od kojih zavisi zdravlje pojedinca i društva uopće. Nikada nisam gledala na "promjenu" kao vrlinu samu za sebe.

Za mene, nedostatak stalnosti i stabilnosti, u bilo kom smislu, znače opovrgavanje vrijednosti ljedske egzistencije i čine život praznim, površnim i beznačajnim. Ja sam uvijek tragala za apsolutnim. Nisu me mogli zadovoljiti ni židovstvo niti kršćanstvo. Odbilo me maloumstvo sinagoge i vjera osiromašena stalnim nacionalističkim i rasističkim nagonima, te užasavajuća krvoločnost cionizma protiv starosjedioca Arapa u Palestini, što je opravdano, pa čak veličano i hvaljeno od strane najreligioznijih židova.

Nikada se ne bih mogla složiti sa komplikovanom, nejasnom kršćanskom teologijom i beskrajnim kompromisima crkve u vezi moralnih, društvenih, političkih i ekonomskih nečistoća koje su se nakupile u jedinstveno crnoj historiji crkve u Evropi u periodu njene prevlasti. Kao dijete odraslo u New Yorku, za vrijeme židovske nadmoći, bila sam, normalno, upućena na vjeru, koja je historijski najsrodnija židovskoj. Otkrila sam da mogu učiti o Arapima bez da učim o islamu, te posljedično tome, da Arapi nisu ti koji su učinili islam velikim, nego neka druga događanja oko njih. Željela sam da saznam što više o ovoj religiji.

Superiornost Kur'ana u odnosu na Bibliju, po meni je, pitanje jedne sveobuhvatne univerzalnosti na jednoj strani, u odnosu na skučeni okrutni nacionalizam na drugoj, što je jedan od razloga da židovi nikada nisu uspjeli prevazići plemenski mentalitet. Kako se on širi, tako sveobuhvatna univerzalnost bez nacionalnih predrasuda postiže svojim pristupom superiornu moralnost, što ima drastičan efekat na historijski razvoj ovih religija, kao i civilizacija njima formiranim.

Samo u islamu sam dobila odgovor na pitanje o apsolutnim vrijednostima. Samo u islamu sam konačno spoznala cijelu istinu, temeljito i lijepo, i ono što daje značenje i usmjerenje ljudskom životu i smrti.

U drugim religijama nalazim da je istina deformisana i nepotpuna. Ako neko izabere da mene pita kako sam došla do ovog saznanja, mogu samo reći da je moje životno iskustvo bilo dovoljno da me ubijedi.

Moje prihvatanje islama bilo je postepeno i spontano ali vrlo jako ubjeđenje. Za razliku od nekih drugih konvertita nikada nisam vidjela časnog Poslanika u snovima, nikada iskusila mistične vizije, niti se bilo šta dramatično desilo u vrijeme mog prihvatanje islama. Vjerujem, da sam oduvijek bila muslimanka u srcu i temperamentom, čak i prije nego sam saznala da postoji islam. Moj prelazak je bio samo formalnost, uzimajući u obzir da uopće nema nikakvih promjena u mom srcu, nego da sam samo javno učinila ono o čemu sam razmišljala i što sam željela mnogo godina.

Za časnog Poslanika, s.a.v.s., i sve velike istinske muslimane, svrha života je bio doprinos čovječanstvu, a ne uživanje. Uživanje i sreća u islamu su prirodni usputni produkti emocionalne satisfakcije, a koja se postiže svjesnim ispunjavanjem dužnosti u Allahovo ime, te donosi spas u životu poslije smrti.

U islamu, dužnosti se uvijek naglašavaju ispred prava. U materijalističkom svijetu doprinos se uvijek usklađuje sa posjedovanjem potičke ili ekonomske moći, dostignuća u umjetnosti, naukama, profesijama, te sticanje slave kroz sve ovo, ako je neko posebno nadaren ili uživa bogat prihod od biznisa profesije ili reklame.

U islamu doprinos se rangira prema postizanju trajnog i vrijednog, kroz dobročinstvo, koristan i produktivan rad, bez obzira koliko to treba da bude ponizno i sa ustezanjem od tračenja vremena na nemoralna samozadovoljenja. Za čanog Poslanika, s.a.v.s., i njegove ashabe dubina iskustva uvijek je bila važnija od širine.

U brzom tempu modernog, mehanizovanog življenja, gdje biti okupiran i uvijek zauzet znači vrlinu, a razmišljanje i razmatranje znači izolovanost, gore je od beskoristi. Iskustvo modernog čovjeka i žene može bit raznovrsno, ali ipak njihovi umovi ostaju površni, kolebljivi i plitki.

Onima koji gledaju na postojanje vjerske, moralne i društvene pravce Šeri'ata tj. časnog islamskog zakona baziranog na Kur'anu i Sunnetu, kao na siromašan, ograničen i skučen život pokazat ću iz ličnog iskustva da su mnogi moderni savremenici jadni i nesretni, i pored toga što praktično, mogu raditi sve što hoće.

Uživaju najveći životni standard u historiji, najbolje su odjeveni, najbolje njegovani, uživaju najbolju hranu i najskuplje kuće uz minimalan trud. Imaju potpunu slobodu, obilje interesantnih društvenih

kontakata, nenadmašno sekularno obrazovanje, najveće postojaće mogućnosti da postignu zadovoljenje svih želja i da rade kako žele, ali u prkos svim ovim materijalnim prednostima, previše ljudi današnjice je umorno, nezadovoljno pa čak i neurotično.

Kao muslimanki, trenutačni cilj mog života je - ne potračiti ga. Konačan, krajnji moj cilj i cilj svakog istinskog muslimana jeste dostići, kroz bezuvjetnu predanost Kur'anu i Sunnetu, milost i prihvatanje od strane Allaha, te potpuni spas u Onom životu što dolazi.

Evelyn Zeinab Cobbold iz Engleske

Više puta sam upitana kada i zašto sam postala muslimanka. Mogu samo reći da se ne sjećam tog bitnog momenta kada sam spoznala istinu o islamu. To i nije tako čudno ako imamo na umu da je islam prirodna vjera koja se kao dijete prepušteno samo sebi širi. Upravo kako je to jedan zapadni kritičar opisao: "Islam je religija sveopćeg smisla". Što više čitam i proučavam, sve više postajem ubijeđena da je islam najpraktičnija religija, i jedini put za rješavanje zamršenih svjetskih problema, put koji vodi ka miru i sreći čovječanstva.

Od tada se nikada nije poljuljalo moje vjerovanje da nema Boga osim Jednog, i da su Musa, Isa, Muhammed i ostali bili Allahovi poslanici, da je svakoj naciji poslat vjerovjesnik, da nismo rođeni u grijehu, i da se za to ne trebamo iskupljivati, te da ne trebamo posrednika između nas i Boga. Njemu se možemo obratiti u svako vrijeme, da niko ne posreduje za nas, čak ni Muhammed, s.a.v.s., niti Isa, a.s., i da naš spas zavisi isključivo od nas samih i naših djela.

Riječ islam znači predanost Bogu. Takođe znači i mir. Musliman je onaj ko je uskladu sa odredbama Stvoritelja svjetova, onaj koji je našao svoj mir s Bogom i Njegovim stvorenjima. Islam je baziran na dvije findamentalne istine: Bog je jedan, dakle na jedinstvu Božijem ili tevhidu i na bratstvu i jednakosti svih ljudi.

Islam u potpunosti oslobađa od svih smetnji sa strane teoloških dogmi. Uzmimo npr. hadž. Utisak koji hadž ostavlja na čovjeka nije preuveličavanje. Biti jedan od te ogromne mase ljudi, koji se skupljaju sa četiri strane svijeta, povodom obavljanja obreda na tom časnom mjestu, pridružiti se ljudskoj skupini u potpunim predavanju i poniznosti pred Bogom, te Njegovom veličanju, znači postati svjestan važnosti islamskog ideala i privilegije da se učestvuje u jednom od najvećih duševnih iskustava dostupnih ljudskom biću. Posjetiti rodno mjesto islama, časno mjesto Poslanikove borbe da pozove zalutalo čovječanstvo Bogu, oživjeti sve ono što se desilo uspomenama na Muhammedov, s.a.v.s., mukotrpan

put i patnje u godinama žrtvovanja i mučeništva, znači zapaliti dušu tom božanskom vatrom koja osvjetljava cijelu zemlju. Ali to nije sve. Hadž, pored svega, čini jedinstvo među muslimanima.

Ako postoji nešto što ujedinjuje raširene sile islama i prožima ih zajedničkom simpatijom, onda je to hoočašće. Dovodi ih na zajedničku centralnu tačku sa svih strana svijeta. Daje im priliku da se upoznaju, razmijene shvatanja i uporede iskustva, te ujedine snage ka zajedničkom cilju. Razdaljine su nepostojeće. Razlike u sektama su prevaziđene. Razmimoilaženja zbog rase i boje prestaju da postoje u ovom bratstvu vjere, koje ujedinjuje sve muslimane u jedno i čini ih svjesnim veličanstvenog naslijeđa koje im pripada.

Cecilija Mahmuda Cannolly, iz Australije

Kada me upitaju zašto sam primila islam, odmah bih mogla odgovoriti da je to zbog toga što sam ja u principu i bila muslimanka, samo što nisam toga bila svjesna.

Veoma rano sam prestala vjerovati u kršćanstvo, zbog mnogo razloga. Najviše zbog toga što kada bih se raspitivala o stvarima u vjeri koje su mi izgledale zapetljane, uvijek bih dobijala isti monotoni odgovor: "Ne smiješ raspravljati o učenjima crkve, moraš vjerovati." Uvijek bih dobijala ovakav odgovor, bilo da sam pitala vosoke sveštenike ili obične laike. Tada nisam imala hrabrosti da kažem: "Ne mogu vjerovati u nešto što ne razumijem", a iz iskustva znam da većina onih što sebe zovu kršćanima imaju isti problem.

Tako sam napustila rimokatoličku crkvu i njena učenja i počela sam vjerovati u jednog istinskog Boga; što je mnogo lakše nego vjerovati u tri tzv. "crkvena boga". Život mi je dobio novi i širi smisao, nesputan dogmama i ritualima, za razliku od crkvenih misterija i čuda. Svuda oko sebe vidjela sam Božije djelovanje. Iako, kao ni ostali, nisam mogla razumjeti čuda što su se dešavala pred mojim očima, stajala bih i divila bih se savršenosti oko sebe; drveće, cvijeće, životinje i ptice.

Čak i novorođena beba bila je čudo za razliku od onoga što nas je crkva učila da moramo vjerovati. Sjećam se da sam kao dijete zurila u novorođenu bebu i mislila: "Sva je ogrezla u grijesima." Više nisam vjerovala u ružnoću, sve je postalo lijepo. Jednog dana kćerkica je kući donijela knjigu o islamu. Tako nas je zainteresirala da smo poslije nabavili još puno knjiga o ovoj religiji. Uskoro smo shvatile da je to [illegible] u što smo vjerovale. Dok sam još vjerovala u kršćanstvo, učili [illegible] da je islam samo nešto što služi za šalu i podsmijavanje. Tako je sve ono što sam tada pročitala došlo kao objelodanje i novo otkriće.

Poslije izvjesnog vremena potražila sam neke od muslimana, da bih se kod njih raspitala oko onog što mi nije bilo sasvim jasno.

Tada sam bila još jednom ugodno iznenađena. Na sva moja pitanja dobila sam jasne i precizne odgovore, za razliku od zbunjenosti i frustracije koje sam osjećala kada sam se raspitivala o kršćanstvu. Poslije puno čitanja i proučavanja islama, i ja i moja kćerka smo prihvatile ovu vjeru. Ja sam promijenila ime u Mahmuda, a moja kćerka u Rešida.

Kad bi me pitali šta me je u islamu najviše privuklo, najvjerovatnije da bih odgovorila da je to molitva. Molitva u kršćanstvu je u stvari moljenje Boga preko Isusa Krista, da nam podari zaštitu i pomoć, dok se molitvom u islamu izražava veličanje Boga i zahvalnost za Njegov blagoslov, jer On zna šta je potrebno za našu dobrobit i skrb, te nas opskrbljuje bez da Ga za to molimo.

Khadija F.R. Fezoui, iz Engleske

U dvadesetoj godini postala sam sljedbenikom rimo-katoličke crkve, iako sam odgajana u duhu engleske crkve. Na taj korak sam se odlučila jer je učenju engleske crkve nedostajalo vitalnosti i jasnoće.

Ovaj prelazak donio mi je puno teškoća, jer su svi moji rođaci i prijatelji bili sljedbenici engleske crkve. Bila sam veoma nesrećna što sam im na taj način nanijela bol ali bila sam čvrsto uvjerena da je rimo-katoličko učenje jedino istinito i da moram slijediti Božiju volju bez obzira koliko to koštalo mene ili one koje volim.

Otkrila sam da je uvjet primanja u rimo-katoličku crkvu napuštanje vlastitog suda i mišljenja. Morala sam vjerovati u nepogrješivost crkve i bilo kojeg njenog učenja, bez obzira koliko se ono suprotstavljalo logici. Ako bi se moje mišljenje, a što je često bivalo, suprotstavljalo nekoj crkvenoj postavci, morala bih sebe ubijediti da je moje mišljenje pogrešno a da je crkva u pravu. Na primjer, vjerovanje da je hostija koja se koristi pri pričešćivanju pretvorena u Isusa Krista, kako boga tako i čovjeka, iako mi ovu promjenu ne osjećamo. Čudilo me kako čovjek može biti sadržan u hostiji, i kako može biti u isto vrijeme, u tako mnogo hostija, ne samo u toj crkvi nego u crkvama širom svijeta. Izgledala mi je odbojnom ideja o konzumiranju ljudskog tijela i krvi. Unatoč tome prisilila sam se na vjerovanje da je učenje crkve istinito. Molitvom sam se nastojala uzdići do stepena da poštujem hostiju, bez osjećaja sumnje i odbojnosti. Drugi problem bio je Isusovo žrtvovanje na križu. Pitala sam se kako je bilo moguće da bude više puta žrtvovan, a da je umro samo jednom. Bilo je i puno drugih sumnji. Ove sumnje činile su me veoma nesretnom. Osjećala sam da nisam dobar katolik. Takođe, nisam mogla

prihvatiti da obožavam djevicu Mariju i svetog duha. Katulici ne vjeruju da je djevica Marija božanstvo, ali o njoj govore kao o kraljici neba, posrednici Božije milosti i slično, te smatraju njeno posredovanje neophodnim.

Čula sam jednom prilikom sveštenika kako govori djeci u razredu kako je neki čovjek, koji je bio veoma griješan, spašen od pakla zbog jedne stvari - nikad nije zaboravljao da se moli "našoj djevici". Ovo nisam mogla uskladiti sa biblijskom verzijom kršćanstva da je Isus spasitelj svijeta. Uprkos svim ovim teškoćama u katoličkoj crkvi našla sam puno utjehe, i bilo je u njoj nešto privlačno.

Poslije otprilike godinu dana, osjećala sam se veoma nesigurno u svoje vjerovanje poslije kontakata sa brojnim protestantima, čiji su zanosi i iskrenost bili kao i u katolika. Predstavili su mi se sa jasnom alternativom kršćanstvu, zasnovanoj samo na Bibliji, za razliku od neodređenog i nejasnog učenja engleske crkve. Vjerovali su u Isusa Krista kao spasioca. Iako sam cijenila njihove jednostavnost u vjerovanju, nisam mogla prihvatiti to da neko može biti spašen samo zbog vjerovanja ili da se vjerovanje ne može izgubiti ako se prihvati Isus kao spasitelj.

Nakon puno razmišljanja i preispitivanja još sam se više predala katoličkoj vjeri da umirim svoje sumnje. Veoma sam malo poznavala islam. Ustvari, imala sam unaprijed određen stav o slamu izgrađen na osnovu članaka iz pojedinih novina o trgovini robljem u arapskim zemljama, poligamiji, trgovini drogama i okrutnosti prema životinjama.

Još iz školskih dana i historije o križarskim ratovima izgradila sam sebi predodžbu o muslimanima kao barbarima i divljacima. Sjetila sam se kako me razmišljanje o usporedbi između katolicizma i protestantizma dovelo do očaja i gotovo do nervnog sloma. Hoće li me ponovna potraga za istinom dovesti do još goreg stanja? Kako god, osjećala sam da ne mogu zaboraviti Kur'an i nastaviti kao da ga i nisam pročitala. Molila sam se Bogu da me uputi istini. Da bih mogla pravilno prosuđivati, zamislila sam da dolazim iz zabitog kraja i da prvi put čujem za kršćanstvo.

Nastojala sam sve lične uspomene i predrasude potisnuti što dalje. Razmatrala sam moguće verzije o Kur'anu; je li on zaista Božija objava ili ga je sastavio Muhammed služeći se podacima iz Biblije, te tvrdio da je to od Boga, ili je bio nadahnut od đavola, jer je bio griješan, molim Boga da mi to oprosti. Ili je imao dobre namjere, no bio je opsjednut đavolom. Skupila sam nešto podataka o životu i karakteru Muhammeda, s.a.v.s., iz islamskih i također neislamskih izvora. Izgledalo je

nevjerovatno da je mogao imati takvo znanje o židovskoj i kršćanskoj historiji iz ljudskih izvora, jer nije mogao čitati Bibliju. Čak i da je dolazio u kontakt sa židovima i kršćanima, teško da bi iz nekoliko razgovora mogao zapamtiti tako puno detalja. Da su ga intenzivno podučavali židovi i kršćani, drugi bi ljudi sigurno za to saznali i raskrinkali ga kao prevaranta. Mnogi su to i pokušavali, ali uvijek bezuspješno.

Proučavanje njegovog karaktera uvjerilo me je da on nije čovjek koji bi mogao da se služi podvalama i prevarama. Bio je ozbiljan, ljubazan, pravedan, oprostiv i nije bio sebičan i sklon porocima. Beskrupulozan čovjek spreman na bogohuljenje ne bi punih trinaest godina podnosio proganjanje i patnje kao što je podnio Muhammed, a.s., niti bi njegovi sljedbenici dijelili patnje zajedno s njim, da mu nisu vjerovali i bili ubijeđeni u njegovu iskrenost. Kada je uspio, nije postao netolerantan diktator, kao što obično biva sa sebičnjacima. Nastojao je i dalje živjeti jednostavno i skromno. Oprostio je stanovnicima Mekke koji su njemu i njegovim sljedbenicima nanijeli veliko zlo, iaoko im se mogao osvetiti i na taj način uzvratiti za sva poniženja. Samo čovjek koji iskreno traži Božije zadovoljstvo može u nedaćama i blagostanju ovako postupiti. Isus je rekao: "Poznat ćete ih po njihovim plodovima." Licemjer ne može izbjeći da kad-tad bude razotkriven.

U Muhammedovom, a.s., životu nije bilo ništa što bi ponukalo ljude da posumnjaju u njegovu iskrenost. Posebno, je li moguće da đavo opsjedne normalnog čovjeka i zavara ga da misli da dobija nadahnuće od Boga? Je li vjerovatno da đavo uspostavi očigledno dobru religiju isključivo da bi odvratio ljude da se spasu vjerovanjem u Isosuvu žrtvu.

To je religija koja je ukinula mnogoboštvo i idolotariju, uspostavila prvavdu, propisala robovanje Bogu i pomaganje siromašnim i nemoćnim, poboljšala je položaj žene, uzdigla nauku, propisala toleranciju prema drugim religijama, podržala oslobađanje robova, to je vjera koja je stroga i kruta prema krađi, ubistvima i bludu, i koja je ukinula običaj poganskih arapa, da zakopavaju žive djevojčice, vjera koja je ograničila broj žena koje čovjek može oženiti, uz upozorenje da se sve moraju podjednako i pravedno tretirati. Nasuprot tome, ne postoji verzija kršćanstva koja je zaista zadovoljavajuća. Kršćani vjeruju da su sva ljudska bića rođena kao grješna zbog prvobitnog grijeha Adama i Eve, te da se vlastitim djelima ne može zaslužiti raj. Muslimani ne vjeruju da se ljudi kažnjavaju zbog grijeha Adama i Eve. Oni vjeruju da se svako rađa bezgriješan te da pojedinac od trenutka kada postane dovoljno zreo da razluči dobro od zla svojim djelima zaslužuje raj ili pakao. Bila sam zadivljena riječima iz Kur'ana: "Nitko neće nositi tuđi grijeh." Dakle, raj ili pakao su rezultat vlastitog vjerovanja ili nevjerovanja ili djela, a ne nečijeg žrtvovanja ili

posredovanja. Ovo je izgledalo puno pravednije i logičnije. Prošlo je puno mjeseci rada i proučavanja prije nego sam se osjetila dovoljno sigurnom da donesem odluku o primanju islama.

Udala sam se za muslimana, ali nisam zbog toga primila islam. Moje primanje islam je rezultat čitanja časnog Kur'ana i donekle ugledanja na dobre muslimane. Zaključila sam da danas ne postoji savršen vjerski sistem, ali imajući u obziri islam u danima njegovog vrhunca i danas iz života dobrih muslimana, osjećam da je to moj vodič.

Islam bi mogao imati veliki utjecaj na dobrobit u svijetu, ako muslimani shvate da vjerski principi nisu nespojivi sa materujalnim napretkom, i ako izgrade primjerenu budućnost na temeljima njihove slavne prošlosti, umjesto što kopiraju materijalizam i raspuštene moralne standarde drugih nacija.

Većina ljudi u Britaniji je izgubila svoju vjeru. Njima treba dati novi smisao života. Nadam se da će muslimani koji dođu sa njima u kontakt ostaviti na njih dobar dojam i povećati njihov interes za islam.

Fatima Heeren, iz Njemačke

Nedugo nakon mog rođenja 1934. u Njemačkoj je postala "moda" prestati biti članom crkve, katoličke ili protestanske, i postati "gottglaubig", što znači vjerovati u Boga ali pokazivati suprotno.

Kada sam imala otprilike sedam godina, starija djevojčica mi je rekla da bog uopšte ne postoji. Kako mi je izgledala sasvim povjerljiva osoba, a upravo sam bila naučila da je sveti Nikola samo izum za djecu, tako se sav moj interes usmjerio na ovaj svijet.

U to vrijeme za mlađe ljude je bilo veoma teško da razumiju život. Bombardovanja su bila svakodnevna, otac koji je dolazio samo naobdan, majka koja je plela rukavice i čarape za naše "jadne vojnike", velika kuća u susjedstvu koja je pretvorena u bolnicu za ranjenike.

Kad je rat bio završen, neki strani ljudi su uzeli našu kuću, i davali su se američki ratni filmovi koji su ganuli moje srce. Nisam bila sposobna da prosudim ko je bio u pravu, a ko u krivu i sve mi je izgledalo okrutno i besmisleno. Postojalo je na hiljade pitanja na koja mi niko nije mogao dati zadovoljavajući odgovor. Počela sam se okrećati Bogu, i iako sam pokušavala, nikada ga nisam mogla naći ni u katolicizmu ni u protestantizmu, niti u Jehovinim svjedocima. Nisam mogla vjerovati u doktrine ovih religija i izgledale su mi veoma nepraktične. Kako sam mogla prihvatiti vjeru u kojoj bih, od početka sam to znala, bila izložena samooptužbi za vlastite mahane i nedostatke.

Još uvijek mi je čudno da se od svih djevojaka baš ja sretnem sa mladim Evropljaninom koji je bio već primio islam prije sedam godina. Prvi put kada smo se sreli, pitala sam ga koje je vjere. Kada mi je rekao da je musliman, zamolila sam da mi kaže nešto više o toj vjeri. Zbog razočarenja u druge vjere bila sam skeptična i u pogledu islama. Ali kada mi je objasnio šta znači riječ musliman, tj. onaj koji se pokorava Božijim naredbama, nešto se u meni počelo buditi.

Dalje mi je objasnio da su svi ljudi, životinje, biljke, i sve ostalo u kosmosu, već pokorni Bogu obavezno, jer bi u protivnom sami sebe uništili, ako ne bi slijedili Božije zakone, kao što su jedenje, pijenje, rađanje i sl.

Čovjek je, pričao je, u prilici da primi islam i duhovno, odvojeno od materijalne sfere, gdje praktično i nema izbora osim da slijedi svije urođene instikte, kao životinje i biljke. Bila je to zadivljujuća logika, čist, zdrav razum. I tako je bilo u svim islamskim učenjima koja su me jako privukla u prvim osnovnim postavkama koje sam naučila iz knjiga koje sam čitala slijedećih nekoliko godina.

Pored pomoći mladog muslimana koji je postao moj muž, I koji se nikada nije umorio objašnjavajući mi stvari i odgovarajući mi na moja pitanja. Knjiga Muhammeda Asada “Put u Mekku”, pomogla mi je da razumijem dublje značenje islamskih odredbi, i puno mi je pomogla da postanem muslimanka.

Kada sam u srcu već postala muslimankom, željela sam provjeriti hoću li biti u stanju slijediti islamske propise. Kako mi se tada post učinio najteži, odlučila sam postiti taj ramazan godine 1959. Ovo me naučilo, da ako nešto radimo za Božije zadovoljstvo, onda to ne bude više teško, kako se to čini u početku. Posle ovoga sve je bilo pitanje vremena. Muž i ja smo skupili dovojno novca za emigraciju u islamsku zemlju, jer smo uvidjeli da je nemoguće prakticirati islam na zapadu dok smo materijalno ovisni.

Moj muž bi odmah dobio otkaz ako bi zamolio za pauzu od petnaest minuta da obavi podne namaz, ili da smo pokušali paziti na “purdah”, moj muž sa tri sekretarice u kancelariji i ja u društvu gdje samo opatice kompletno pokrivaju tijelo.

Nakon serije neuspješnih pokušaja, napokon smo se skrasili u Pakistanu, gdje je mom mužu ponuđeno odgovarajuće radno mjesto i gdje smo našli svoj novi dom među braćom i sestrama po vjeri. Uživala sam svu slobodu koju zapad nudi ženi: slobodnu diskusiju sa ljudima, isto kao i sa ženama, zabave, kino, ples, koncerte, pozorište, plivanje, skijanje, kupovinu, praznike i vožnju vlastitog auta.

Pored toga, imala sam svoju majku, oca, sestru i braću sa kojima sam jako povezana. No, istinski duševni mir koji sam našla od kad pokušavam biti dobra muslimanka, ne samo na jeziku već i u srcu i u praksi, je velika kompenzacija za sve što sam napustila.

To je mir kojem se kao zapadnjak sa neizbježnim materijalističkim pogledom na svijet nikada nisam nadala da ću naći. Razlog zbog kojeg pričam sve ovo je to što bih voljela da, naročito moje mlađe sestre i braća, shvate kako ovo svjetlucanje materijalizma nije ništa u usporedbi sa darom koji Bog daruje onima koje učini muslimanima. Neka budu dovoljno jaki da odbace lažnu bižuteriju i izaberu istinski biser, neprocjenjive vrijednosti - vjeru islam.

Ayesha Bridget Honey iz Engleske

Primila sam islam kada sam imala dvadesetjednu godinu, Allah me obasjao svjetlom islama. Porodica u kojoj sam se rodila i odrasla, nije se, što se vjere tiče, razlikovala od većine britanskih porodica. Moja majka je kršćanka, ali nije marila za vjerske obrede i rituale. S druge strane, moj otac nije vjerovao niti u jednu religiju.

Kao dijete sam pohađala religiozne škole i učila materiju koja se predavala u školama engleske crkve. Naši uobičajeni razgovori nisu se ni izdaleka doticali vjere i vjerskih pitanja. Ne sjećam se da sam kao dijete ikad čula da se u našoj kući spomenuo Bog.

Još dok sam pohađala crkvenu školu nisam se slagala sa nekim osnovnim učenjima kršćanstva. Na primjer sa doktrinom trojstva i vjerovanjem u pokajanje od grijeha, prihvatanjem Isusove žrtve na krstu. Slušala sam puno dijaloga i rasprava o ovim pitanjima, ali sve što sam čula, izgledalo mi je samo djelimično istinito, a željela sam potpunu istinu. Iako je škola koju sam pohađala bila krišćanska, izašla sam iz nje kao nevjernica. Bila sam zaslijepljena filozofijom i osjećala sam jaku želju za istinom. Kada sam imala petnaest godina pročitala sam knjigu "Taoteh ching", koja predstavlja skup ranih napisa o kineskoj "tao" filozofiji. Knjiga je veoma utjecala na mene, tako da sam se zainteresirala za ovu filozofiju. Kada sam poslije našla neke uvodne informacije o budizmu, odlučila sam dublje proučiti učenja ove filozofije. Odlučila sam studurati kineski jezik i otputovati u Kinu, ali to nije bilo lahko za petnaestogodišnju djevojku bez materijalnih sredstava. Kada sam napunila sedamnaest godina, otišla sam u Kanadu gdje sam radila dvije godine, da bih sakupila dovoljno novca za nastavak školovanja. Planirala sam da završim srednju školu i da se upišem na studije kineskog jezika. U Kanadi sam došla u kontakt sa hinduskom filozofijom i pročitala sam neke knjige o toj filozofiji.

Sva vjerovanja i učenja koja sam do tad upoznala, taoteh, hinduizam i budizam su posjedovala ljepotu, veliku dubokoumnost i egzaltaciju, međutim ni jedno od njih nije moglo zadovoljiti moju svijest i osjećanja. U ovom prostranom kosmosu i u svakodnevnom zajedničkom životu ljudi ove filozofije ne uspijevaju postići i održati ravnotežu ili stabilnost. Ona potpuno odbacuje neke aspekte života.

Osnivač "tao" filozofije bavio se istraživanjem nejasnih strana života, kao što su misticizam i asketizam. U potrazi sa istinom, Buda je napustio ženu i porodicu. Hinduske knjige su u osnovi etičke, ali sve humane ideje o kolektivnom životu u društvu bez osnove, kao imaginarne halucinacije. Ovo pitanje me veoma zbunilo. Nisam se mogla pronaći niti u jednom od ovih vjerovanja.

Poslije svega toga, u šta bih mogla vjerovati? Šta je cilj i smisao života? Je li on samo slučajnost, udes, kako kažu? Napetost i nemir su rasli u meni, i noćima nisam mogla zaspati. Zbog toga moj uspjeh u srednjoj školi i prijem na studij kineskog jezika za mene nisu više imali nikakav značaj. Ispunila sam želju da učim kineski jezik, ali istina za kojom sam tragala bila je još uvijek daleko.

Nakon prijema na fakultet, dobila sam priliku da se sretnem sa muslimanima. Prije toga nisam ništa znala niti sam čitala o islamu. Ustvari, kao i drugi na zapadu, o islamu sam već imala pogrešnu sliku i nek predrasude. Međutim, tu na fakultetu, studenti muslimani su mi postepeno, na vrlo lijep način, objasnili neka njihova osnovna vjerovanja. Odgovarali su pažljivo na sva moja pitanja i dali su mi da čitam neke knjige.

U početku sam samo površno prelazila preko tih knjiga, kada bih imala slobodnog vremena. Tada su mi služile samo za razbibrigu i ismijavanje. Međutim kada sam počela ozbljnije čitati neke dijelove knjiga, moje mišljenje o islamu se polagano mijenjalo. Od tada sam pažljivije i sa više interesovanja čitala te knjige. Način izlaganje, jačina objašnjenja i komentari su me ugodno iznenadili. Bila sam izvanredno dojmljena logikom i dokazima kojima se ukazuje na Stvaraoca, stvoreno i život poslije smrti. Nakon ovoga, dobila sam od pomenutih studenata engleski prijevod Kur'ana. Ma koliko pokušavala, ne mogu izraziti dojam koji je Kur'an na mene ostavio. Prije nego što sam završila čitanje treće sure, poklonila sam se Stvaraocu svemira. To je bio moj prvi namaz, i od tada, Allahovom milošću sam muslimanka. Primila sam islam tri mjeseca nakon što sam prvi put saznala nešto o njemu. Nisam ništa znala osim osnovnih učenja. Tada sam počela intezivno učiti o islamu i pitati svoju muslimansku braću sve što me je interesiralo.

Kada me pitaju koji su osnovni razlozi zbog kojih sam prihvatila islam, teško mi je dati zadovoljavajući odgovor, jer je islam kao kompletna, savršena geometrijska figura čiji se dijelovi uzajamno nadopunjuju. Njegova stvarna ljepota leži u harmoniji i koheziji njegovih dijelova i upravo ta njegova karakteristika ima dubok utjecaj na ljudsko biće.

Gledano iz jedne perspektive, islam zapanjuje dubokom oštroumnošću motiva, djela i objašnjenja, a kada uđemo u detalje, otkrivamo i spoznajemo jedinstvenu uputu za kompletan društveni život zasnivan na iskrenosti i istinskim etičkim vrijednostima.

Svako djelo ili posao musliman počinje spominjanjem Allahovog imena. Musliman u svakom trenutku ima na umu Allaha, i neprestano se preispituje, trudeći se da se što više uzdigne u svakom pogledu. Na taj način se premošćuje jaz između dnevnog svjetovnog života i religije, te se obje strane izjednačuju u savršenoj harmoniji i ravnoteži.

Moji roditelji nisu pridavali puno pažnje mom prelasku na islam. U početku su mislili da se radi o mladalačkom hiru, kao što je to bila moja želja da učim kineski jezik. Smatrali su da će moj entuzijazam brzo splasnuti i da će se taj događaj s vremenom zaboraviti.

Nakon izvjesnog vremena uvidjeli su da nisu bili u pravu, jer sam počela i praktično primjenjivati islam u svom životu. Tada su počeli izražavati svoje negodovanje. Najviše su se ljutili zbog mog ustezanja od vina i svinjskog mesa.

Nisu me voljeli vidjeti s mahramom na glavi. Ustvari, uvjerena sam da su se više bojali šta će drugi reći. Samo vjerovanje i religija nisu ih puno interesirali. Međutim, moji prijatelji su bili drugačiji. Bili su spremni na razgovor i diskusiju, te na prihvatanje svega ako im se to razumno dokaže.

Kada bih raspravljala s njima o učenju islama i njegovim principima društvenog života, uvijek bi priznavali njegovu mudrost i pravednost. Sjećam se kako smo jednom prilikom pričali o poligamiji i kako je to pitanje riješeno u islamu. Napravila sam usporedbu između poligamije u islamu i načina na koji se ona tretira u zapadnoj civilizaciji. Na kraju su se svi složili da je poligamija, na način na koji je uređena u islamu, najbolje rješenje za porodični život.

Međutim, ljudi koji imaju ograničene mogućnosti razmišljanja su obično puni pogrešnih predrasuda o islamu. Često prave šale na račun muslimana. Čak i ako im se ne ismijavaju otvoreno, podsmijavaju im se iza leđa. S druge strane ne postupaju tako sa ateistima i nevjernicima. Šta

više, poštuju ih zbog njihove tzv. "slobodne misli", a islam i muslimani ih iritiraju. I pored ovoga nisam imala nekih problema i neprijatnosti koje bi bile vrijedne spomena. To je najviše zbog toga, što je većina ljudi na fakultetu na kojem sam studirala, znala ponešto o religiji i vjerovanju. Ipak plašim se da većina drugih muslimana nailazi na neprilike.

Moje učenje o islamu se svodi na knjige do kojih uspijevam doći. Takođe, puno sam naučila od islamskih učenjaka. Prošle godine, od jednog sudanskog studenta dosta sam naučila o islamskoj misli i zapadnoj folozofiji. Ovaj student držao je predavanja, jednom sedmično, desetočlanoj grupi slušalaca. Radili smo na taj način što bi smo upoređivali originalnu arapsku verziju Kur'ana sa engleskim prijevodom. Zatim bi, služeći se različitim komentarima Kur'ana naročito tefsirom imama Taberija, tumačili ajete na način na koji bi ih mi shvatili. Na žalost, nakon odlaska tog studenta, nije se našao niko sa dovoljno znanja ili entuzijazma da istim tempom nastavi rad sa nama.

Današnji zapadni svijet živi u tami. Ne postoji ni najmanji tračak nade za izbavljenje duše i same ličnosti. Svako ko je svjestan stvarnog stanja evropskih društava može uočiti ovo nespokojstvo i biti zabrinut zbog onoga što se krije iza lažnog sjaja, napretka i materijalnog blagostanja. Ljudi sada traže izlaz iz ovih teškoća, ali ga ne uspijevaju pronaći. Njihovo taragnje je besplodno. Pred njma je samo jedan izbor; put u pakao, destrukciju i uništenje. Izvanredna harmonija između tjelesnih i duhovnih potreba koju nudi islam veoma je privlačna zapadu. Islam može zapadnoj civilizaciji pokazati put prema istinskom uspjehu, blagostanju i spasu. Islam zapadnjaku može ukazati na stvarnu svrhu i cilj života i uvjeriti ga da se bori za Allahovo zadovoljstvo. Ovo bi takođe osiguralo njegov uspjeh na budućem svijetu.

Za nas muslimane, neophodno je da najprije sami učvrstimo svoju vjeru i uskladimo svoje postupke i djela, onako kako to Allah od nas zahtijeva. Obično se misli, da ako postanemo misionari islama ne trebamo više voditi računa o ostalim stvarima. Neophodno je da najprije što bolje upoznamo islam, pa tek ondad da radimo na njegovom širenju, kako bismo bili u mogućnosti odgovoriti na sva moguća pitanja i eventualne primjedbe.

Nema sumnje da su knjige o islamu veoma važne u njegovom širenju i da'wi (pozivu) u Islam. Obično ima više uspjeha ako nemuslimanu ponudimo knjigu, nego da ih pozovemo na debatu i razgovor. Na žalost, nema dovoljno kvalitetnih knjiga o islamu na engleskom jeziku. Opet želim da naglasim, da i ličnim primjerom možemo puno pomoći širenju islama. Dakle, prijeko je potrebno da sami budemo onakvi kako to Kur'an od nas zahtijeva.

Kada cijela porodica prihvati islam, tada mogu uspjeti organizirati život po islamskim principima i živjeti spokojno. Međutim, kada mladić ili djevojka, ili samo jedno od supružnika prihvate islam, onda oni nailaze na određene poteškoće. Oni osjećaju da im engesko društvo i uopće atmosfera koja tamo vlada ne odgovaraju. Kako nisu u islamskom društvu, imaju poteškoća u redovnom obavljanju namaza i ramazanskom postu na primjer.

Što se tiče porodica gdje su svi članovi muslimani, one nemaju sličnih problema. Također trebamo učitelje koji bi bili primjer islamske kulture i koji bi pomagali novim muslimanima da lakše razumiju Kur'an. Mnogo novih muslimana želi ispravno razumjeti Kur'an ali načini i sredstva da im se to omogući su veoma oskudna.

Na žalost, moram reći da islamski kulturni centri po ovom pitanje ne rade gotovo ništa. Sve se uglavnom svodi na studente, koji su i sami zauzeti studijama i nemaju dovoljno vremena. Takođe je potrebno spomenuti divljenje i zaslijepljenost omladine lažnim zapadnim sjajem. Zavarani lažnim blještavilom nisu svjesni kakva se izvještačenost i neprirodnost krije iza toga.

Voljela bih izraziti svoje simpatije prema jakim porodičnim vezama i čistom moralnom društvenom životu u islamskoj porodici, što je veoma visoko iznad zapadnih životnih standarda. Kako bi bilo divno da imamo društvo izgrađeno po stvarnim islamskim normama. Neka nas Allah učini iskrenim robovima s kojima je On zadovoljan.

Konvertiti iz različitih društvenih sfera govore o islamu

Muhammed John Webster, iz Engleske

Muhammed John Webster predsjednik je Muslimanske engleske misije, a kao djete odgojen u kršćanskom duhu prihvatio je islam s prvim susretom sa časnim Kur'anom.

Rođen u Londonu, odrastao sam kao kršćanin protestantskih ubjeđenja. 1930., kada sam bio u tinejdžerskim godinama, suočio sam se sa problemima normalnim razumnom i inteligentnom mladom čovjeku. Ti problemi su uglavnom bili vezani za svakodnevne afere po pitanju religijskog prestiža. Tu sam naišao na prve slabosti kršćanstva. Kršćanstvo je dualizam koji gleda na svijet kao grešan i zahtijeva izvrtanje realnosti nadajuću se dobru na budućem svijetu. Kao rezultat toga, kreiran je nedjeljni vjerski obred, koji nema mjesta u drugim danima sedmice.

U to vrijeme u Engleskoj, bilo je nastupilo veliko siromaštvo i društveno nezadovoljstvo koje kršćanstvo nije imalo namjeru rješavati. Više emocionalno nego li znanstveno sa mladalačkim entuzijazmom odbacio sam crkvu i postao komunista. Komunizan je pružao određene satisfakcije na emocionalnom adolescentnom nivou, ali nije potrajalo dugo da uočim odvratnu prirodu komunizma zasnovanu na vječnom ratovanju.

Odbacujući materijalizam komunizma, okrenuo sam se proučavanju filozofije i religije. Jedinstvo koje sam promatrao oko sebe dovelo me je da se identificiram sa onim što je poznato kao panteizam, prirodni zakon religije.

Mi na zapadu, teško se upoznajemo sa islamom. Od dana kršćanskih ratova postojala je zavjera u obliku šutnje ili perverznog izopačavanja islamskih shvatanja. U svakom slučaju, za vrijeme dok sam živio u Australiji tražio sam primjerak časnog Kur'ana u Sydney Public

biblioteci, a kada sam dobio knjigu i pročitao predgovor prevodioca, licemjerje prema islamu je bilo tako očigledno da sam je odmah zaklopio. Naime, nije bilo niti jednog prjevod Kur'ana od muslimanskog autora.

Nekoliko sedmica kasnije u gradu Perthu, u zapadnoj Australiji, ponovo sam potražio u biblioteci primjerak Kur'ana zahtijevajući da prevodilac po mogućnosti bude musliman. Teško je riječima opisati moju trenutačnu reakciju po čitanju prve sure, prvih sedam ajeta. Onda sam čitao nešto o životu Poslanika, a.s.

Proveo sam sate u biblioteci taj dan. Otkrio sam što sam tražio, uz Allahovu milost, bio sam musliman. Do tog vremena nisam sreo niti jednog muslimana. Taj dan izašao sam iz biblioteke iscrpljen ogromnin intelektualnim i emocionalnim iskustvom.

Što se tiče slijedećeg iskustva, još uvijek se pitam je li to bila istina ili nešto što sam sanjao kao natpis, a što je bilo nemoguće da se desi. Idući ulicom, podigao sam u jednom trenutku glavu i pogledao iznad visokog zida od cigli, prema zgradi gdje je stajao natpis - muslimanska džamija. Produžio sam rekavši sam sebi "Znaš istinu, prihvati je". La ilahe ill Allah, Muhammedun resulullah, sa Allahovom milošću postao sam musliman.

Abdullah Battersby, major u armiji Engleske

Prije mnogo godina, prije najmanje četvrtinu vijeka, najmanje moje svakidašnje iskustvo bilo je putovati vodenim putevima Burme sampanom, kineskim malim brodom. Moj pratilac bio je muslimanski šejh Ali iz Chittagonga, iz istočnog Pakistana, inače vrstan mornar i odani sljedbenik svoje vjere. Dosljednost sa kojom je provodio sate klanjajući i moleći se, te iskrenost njegove pobožne prakse ne samo da su pobudili moje poštovanje nego i interesovanje za vjeru koja drži tog čovjeka u pobožnosti čak i tu gdje su sami burmanski budisti. Kod njih se činilo da nešto nedostaje u religijskim obredima. Znao sam da posjećuju hramove jer sam viđao ljude koji tu kleče izgovarajući njihove molitve: "Buddha carana gacchami dhamma carana gacchami songha carana gacchami", na taj način proklamajući pripadnost budi, njegovom zakonu i naredbi za upravljanjem njihovim duhom. Sve je bilo suviše mrtvo, nedostojalo je vitalnosti i odlučnosti i potpuno se razlikovalo od onoga što je radio šejh Ali. Razgovarao sam s njim dok smo plovili uskim zaljevom. Nije bio tako dobar u objašnjavanju svoje pobožne inspiracije drugima, koliko je bio snažan primjer utjelovljene moći islama. Kupio sam neke knjige o historiji i učenjima islama. Saznao sam o životu

Poslanika, s.a.v.s., i o njegovim velikim dostignućima i ponekad komentirao neke događaje sa svojim muslimanskim prijateljima. Sa izbijanjem prvog svjetskog rata, kao i većina ostalih pridružio sam se indijskoj armiji u Mezopotamiji.

Udaljio sam se od budističkih zemalja i našao se među Arapima, ljudima iz kojih je potekao poslanik Muhammed, a.s., i jezik časnog Kur'ana. Činjenica da sam se našao među ovim ljudima potakla je moje dalje interesovanje za razumijevanje islama.

Učio sam arapski jezik i imao bliske kontakte sa ovim ljudima, diveći se njihovoj dosljednosti u obožavanju Boga, dok sam i sam, takođe spoznavao jedinstvo Boga, a ne trojstva što sam i u samom djetinjstvu teško prihvatao. Uglavnom, postalo mi je sasvim očigledno da Bog nije trojstvo nego jedinstvo.

La illahe ill Allah - nema boga osim Allaha, i deklarirao sam se kao musliman. U stvari, iako sam u potpunosti prestao posjećivati crkve, a džamije samo kad mi je to dozvoljavala policijska dužnost, i to u vrijeme između 1935.-1944., živeći u Pakistanu, skupio sam odvažnosti i javno deklarirao moju promjenu vjere na islam, što je bio moj izbor prije mnogo godina.

Thomas Irving, profesor iz Kanade

Moj prelazak na islam mogao bi se povezati sa mojim ličnim iskustvima i prije i poslije kontakata sa njegovim idealima. Sama priča ne govori toliko koliko evidencuja o shvatanjima hiljada Kanađana i Amerikanaca, čija misao se razvija i jača sa muslimanskim utjecajem.

Sjećam se ushićenja kad sam od kršćana kao dijete čuo interpretaciju o životu Isusa, ali ne mogu reći da sam ikada bio iskreni kršćanin po svom uvjerenju. Umjesto da se udubim u lijepe biblijske pripovijesti, počeo sam se pitati kako u svijetu ima toliko "neprosvijećenih", zašto se jevreji i kršćani razlikuju i pored iste Biblije, zašto su nevjernici prokleti kad grješka nije u njima, i takođe kako mogu zastupati dobrotu i pravednost istovremeno nazivajući sebe "višim nacijama".

Posebno se sjećam misionara koji se vratio iz Indije i objašnjavao kako su "Muhammedanci" uporni u svojoj odanosti religiji. To je bio moj prvi susret sa islamom, i on je u meni izazvao nesvjesno divljenje prema toj religiji, probudivši mi želju da saznam više o tim "bezbožnim" ljudima.

Na mom prvom godišnjem kursu orijentalne literature studirao sam progresiju ljudskog shvatanja u pokušaju da dokučim u potpunosti pojam Boga. Isus je dostigao vrhunac u učenjima o voljenom Bogu. Ta ideja se

izgubila u magli misnih bezvrijednih sadržaja i nasljednog paganizma. Dobrotvorno samilosno božanstvo je zasjenjeno nečim što se može dostići samo posrednikom. Bio mi je potreban neko da me vrati izvornoj istini, na jasan put ka jednom Bogu. Evropa je još uvijek bila u polubarbarizmu ljudskih nagađanja i gašenja klasične kulture maloumnim crkvenim metodama.

Istok je bio centar inspiracije, tu je Muhammed, s.a.v.s., uzdignut sedam vijekova poslije Isusa, dok je kršćanski paganizam bio zaokupljen u Evropi inspirišući se racionalnim učenjima. U najmanju ruku mogao sam da prihvatim Muhammeda, a.s., kao vjerovjesnika Boga. Prvo, bio je potreban; drugo, moji lični zaključci bili su neovisni, a ipak podudarni; i treće, neovisno od prvo dvoje, kvalitet časnog Kur'ana i Poslanikovog, a.s., učenja jasno su doprijeli do mene.

U isto vrijeme, uzimao isam i kupovao sve više literature o islamu. Indijski filantrop iz Bombaja, gosp. Q.A. Jairazbhoy, poslao mi je knjigu "Šta je islam" od H.W. Lovegrowe koje je vjerovatno najpraktičnije izdanje koje sam ikada pročitao, zaslužno široko distribuirano. Kasnije mi je poslao odlično izdanje bilješki o časnom Kur'anu od Maulvi Muhammeda Alia, i mnoge druge knjige i rasprave na ovu temu. U Montrealu pošlo mi je za rukom da pribavim francusku literaturu na temu islama, za i protiv njega, što mi je također pomoglo da proširim znanje i vidike.

Fauzuddin Ahmad Overing, misionar iz Holandije

Teško je reći kada je pobuđen moj prvi interes za istočni svijet, ali u početku je to bilo iz čisto lingvističkih razloga. Počeo sam učiti arapski jezik još u osnovnoj školi, kada sam imao dvanaest ili trinaest godina.

Međutim, kako nisam imao nikoga da mi pomogne, u početku nisam mnogo napredovao. Ne treba ni reći da sam, kroz učenje arapskog jezika, došao u dodir sa islamom. Kupio sam nekoliko knjiga o tome. Kako su sve bile napisane od strane zapadnjačkog autora, nisu uvijek bile nepristrasne.

Bio sam uvjeren u istinitost Poslanikove, a.s., misije. Međutim, moje znanje o islamu bilo je ograničeno i nije bilo nikoga da me uputi. Knjiga koja je najviše utjecala na mene bila je "Hystory of Persian literature in modern times", od E.G. Brownwa. Ovaj briljntni rad sadrži dvije poeme koje su bile presudne za moj prelazak na islam, i to "Tarji-band" od Hatifa Ishafana i "Haft-band" od Mohtashima Kashana. Prva Hatifova poema me je najviše privukla. Ona lijepo prokazuje viziju slike duše u metežu i nemiru, u borbi za višu koncepciju života, gdje sam sa, naravno

na nižem nivou, prepoznao svoju ličnu potragu za istinom. Iako se ne mogu složiti sa nekim stvarima ovih kupleta, iskristalizirala mi se bar jedna istina: On je Jedan i nema ništa osim Njega jedinog.

Prema želji moje majke i u skaldu sa mojim ličnim tendencijama, priključio sam se specijalnoj školi za vjersku obuku, ne zbog toga što sam pristalica njenih vjerskih principa, nego zato što sam smatrao da je određeno znanje o kršćanstvu neophodno za opće obrazovanje.

Mislim da je upravnik škole bio prilično iznenađen kad sam po završetku izlaganja nastavnog plana iznio kompoziciju u kojoj priznajem naklonjenost islamskoj religiji. Moja vjera u tim danima bila je iracionalna, bilo je to ubjeđenje, koje, iako iskreno bilo je još uvijek neupotpunjeno ubjeđenjem koje bi se moglo oduprijeti naletu racionalnog materijalizma na zapadu.

Nametalo se pitanje: Zašto bi neko izabrao islam, ako je već imao "svoju" religiju, ili ako nije rođen kao ateista? Odgovor je u samom pitanju. Islam znači biti u miru sa svijetom i Bogom, tj. On počiva na predanosti Božijoj volji. Iako se ljepota i veličanstvo jednostavnosti i sažetosti Kur'ana gubi u prijevodu, navešću Božije riječi: **"A ti dušo smirena, vrati se Gospodaru svome zadovoljna, a i On tobom zadovoljan, pa uđi među robove Moje, i uđi u Džennet Moj!"**[1]

Islam je zato jedino čista religija, neiskvarena mitologijom kao kršćanstvo i druge religije. Uporedimo kršćansku doktrinu po kojoj je i malo dijete odgovorno za svoje grijehove sa Božijim utješnim riječima: **"Šta god ko uradi, sebi uradi, i svaki griješnik će samo svoje breme nositi."**[2] **"Mi nikog ne zadužujemo mimo njegovih mogućnosti."**[3]

---

[1] Prijevod značenja Kur'ana, sura El-Beled, ajeti 27.-30.

[2] Prijevod značenja Kur'ana, sura El-En'am, ajet 164.

[3] Prijevod značenja Kur'ana, sura El-A'araf, ajet 42.

Umar Mita, ekonomist iz Japana

Zahvaljujući Allahovoj milosti, zadnje tri godine vodim sretan život kao musliman. Pravi životni put, put islama, došao je do mene preko naše pakistanske braće misionara tebligija, koja su posjetila moju zemlju i kojima sam duboko zahvalan.

Većina naših ljudi su budisti, ali budisti samo po vjeri zirečenoj jezikom bez prakse. Oni ne prakticiraju budizam i u stvari su nezainteresirani za vjerasko učenje.

Osnovni razlog za ovaj ravnodušni odnos može biti posljedica činjenice da budizam predstavlja zvučnu i kompleksnu religiju, ali ne daje ništa praktično. To ga je učinilo meni dalekim. S druge strane islam je vjera ubjeđenja, riječi i praktičnih djela.

I konačno, u predhodnim objavama nalazimo nekoliko pretskazivanja, koja bez sjenke sumnje govore o Poslaniku, a.s. U uzvišenom Kur'anu Allah kaže: **"Danas sam vjeru vašu usavršio i milost svoju prema vama upotpunio, i zadovoljan Sam da vam islam bude vjera[1]"**, i zaista je islam Božija religija.

Muhammed Al-Mehdi, profesor iz Australije

Jedna od najvećih prepreka za prihvatanje islama od strane Zapada jeste gomila knjiga punih predrasuda pisanih od strane zapadnih kritičara koji kude islam nekim neodgovarajućim epitetima. Ili, što se češće dešava, u potpunosti su nemoćni da vide dalje od dogmi, a sve se to uvuklo i učvrstilo u posljednjih par stotina godina. Tu je uvijek neodoljiva tendencija da se poredi najgore iz islama sa najboljim iz kršćanstva. Nikada nije bilo niti nagovještaja da je islamska civilizacija u skladu sa snagom i žestinom vjere, a da je evropska civilizacija u skladu sa kršćanskim vjerovanjem i njegovom primjenom.

Elhamdulillah, postoje oni koji su sposobni da vide izvan imidža ovih pisaca. Postoji velik broj onih koji smatraju kršćanstvo neprihvatljivim time što su racionalni i u srcumuslimani, ali ipak odbijaju islam jer ga nikada nisu upoznali, niti spoznali njegovu prelijepu jednostavnost.

Mnogi ljudi postaju muslimani u svojoj velikoj potrazi za istinom i ispravnim načinom života. Moj slučaj nije baš te vrste, s obzirom da sam dospio u islam bez da sam ga ikada tražio. Proveo sam godine školovanja

[1] Prijevod značenja Kur'ana, sura El-Maide, ajet 3.

u Engleskoj, u kršćanskom društvu. U Engleskoj je, naravno, kršćanstvo samo formalno. Ono je odvojeno od svakodnevnog života, upražnjava se samo u određenim prilikama i samo je djelimično razumljivo.

Naravno, ima dobrih ljudi koji su kršćani. Oni mnogo toga doprinose u svijetu. Bilo bi glupo pretvarati se da su svi kršćani nepobitno loši. Putovao sam širom Afrike i Evrope. Posjetio sam svaku zemlju afričkog kontinenta i bio sam duboko impresioniran očiglednom iskrenošću i ushićenjem ovih ljudi koji žive u dominantno muslimanskom društvu. Jedna od najvećih mojih impresija bila je nevjerovatno lijepa džamija u Kanu, u sjevernoj Nigeriji, i predivni ljudi koje sam tamo upoznao.

Kasnije sam započeo život u potpuno muslimanskom društvu u Cyreniaca. U tom vremenskom periodu osjetio sam velike simpatije prema islamu, ali nisam postao musliman sve dok nisam pažljivo prostudirao komparativne religije. Mislim da svaka inteligentna osoba, studirajući komparativne religije, mora posljedično prihvatiti osnovne istine o svim svjetskim religijama, i onda preostaje samo jedan kratak i veoma logičan korak - korak do islama.

Neki će posumnjati u ovaj moj komentar, ali eto čak i danas ljudi poput Bishopa of Southwarka iz Engleske i dr. Tillcha iz U.S.A.-a vide kroz sve dogme ono što je izvan njih, istinu o jednom Uzvišenom Bogu. Vrlo je moguće da će zapad doći do islama putem kršćanstva. Taj dolazak do islama možda neće biti ono što mi znamo kao islam, ali nije li Poslanik, a.s., ovako rekao: "Nalazimo se u takvom vremenu, da, ako odustanemo od jedne desetine od onoga što je naređeno, bit ćemo uništeni; a poslije će doći vrijeme da će onaj koji se bude držao desetine od onoga što je naređeno, biti spašen".

Ovdje u Australiji postoje velike mogućnosti za širenje islama, a ja sam lično ograničen na pozivanje u islam manje grupu ljudi na univerzitetu. Vrlo je važna činjenica da su većina ljudi koji prihvataju islam na vrlo visokom intelektualnom nivou. Kršćanstvo mnogo pokušava utjecati na ljude preko Evanđelja, međutim ta nastojanja brzo dovode do otrežnjenja, razočarenja i skepticizma. Ili, kako sam vidio u Africi, kršćanski misionari pokušavaju zamijeniti neka izvorna plemenska uvjerenja sa nečim što je van moći razumijevanja Afrikanaca, i opet rezultat svega je katastrofa. Islam privlači intelektualce. Neki ljudi su preko noći prešli na islam, što je veoma značajno. Odgovor i razlog leže u postojanju samo jednog Puta, a kad se neko jednom uvjeri u apsolutnu istinu Poslanikove, a.s., poruke, dalja razmišljanja vremenom samo potvrđuju to uvjerenje.

Mussa E.K. Rwechunguar iz Tanganjikaa

Godine 1945. kršten sam u rimo-katoličkoj crkvi i dobio sam ime Gustace. Iako su tada moji roditelji bili u stvari pagani, bili su donekle priklonjeni rimo-katoličkoj crkvi, jer je to u našem kraju bilo veoma rašireno. Dakle nisam se pitao hoću li biti rimokatolik ili ne.

Kada mi je bilo deset godina upisao sam rimokatoličku školu gdje smo učili religiju isto kao ostale predmete. Ostao sam tamo četiri godine a bio sam što se vjerskih pitanja tiče kao zatvorenik. Kažem kao zatvorenik, jer nikada nisam imao prilike da učim o drugim religija. Pa ipak, kroz predavanja iz historije dobio sam priliku da čitam neke historijske knjige o religiji.

Čitao sam tada o kršćanstvu i islamu. Naslovi na koje sam naišao potakli su me da saznam nešto više o islamu. Nažalost, nisam uspio doći do pravih informacija! Nastavio sam sa proučavanjem kršćanstva, pa sam tako saznao o Luterovom i odvajanju kralja Engleske Henria VIII od kršćanstva. Što sam više i više čitao, sve mi se više pitanja i nedoumica rojilo u glavi, kao npr.: Je li Isus Krist Bog? Postoji li zaista trojstvo? Kako i šta su dokazi za to? Postoji li pakao? Je li to mjesto nade i uživanja ili mjesto kažnjavanja? Posjeduje li Papa zaista onoliko moći koliko tvrdi? Zašto i kako? Zašto sveštenici održavaju mise kada Isus Krist to nije radio? Zašto Biblija nije dostupna za proučavanje svim ljudima? Jesu li freske i likovi po Bibliji dozvoljeni? Ako nisu, zašto ih masovno nalazimo po crkvama (rimokatoličkim)? Zašto Mariju moramo zvati majkom Božijom, kada je Krist nikada nije tako zvao? Kako se kruh, kruh koji se obično daje ljudima, pretvara na misi, kako to crkva tvrdi, u tijelo Isusovo? Zašto se za Petra tvrdi da je on utemeljio crkvu? Postojale su još mnoge druge stvari što su me opterećivale.

Kako nisam znao dovoljno o kršćanstvu, obratio sam se jednom od svećenika za pojašnjenje. Iako se veoma trudio da odgovori na moja pitanja, njegovi odgovori me nikako nisu mogli zadovoljiti. Stoga sam se nastavio raspitivati kod drugih. Međutim kada su mi na kraju rekli da sve zaboravim i da jednostavno vjerujem, jer ima u svemu tome malo misterije, obeshrabrio sam se i odustao od daljeg ispitivanja. Tako sam nastavio slijediti rimokatolizam sve dok nisam napustio školu. Iskreno govoreći, prije nego sam počeo čitati historijske vjerske knjige, smatrao sam muslimane paganima, a protestante izgubljenim ovcama.

Početkom 1963. god. sprijateljio sam se sa jednim muslimanom koji mi je ispričao puno stvari o islamu. Dao je sve od sebe da mi pojasni sve što me je interesiralo u vezi sa islamom, te mi predložio da postanem musliman. Iako tada nisam prihvatio islam, nakon susreta s njim dobio

sam sasvim drugu sliku o islamu. U to vrijeme živio sam na obali Tanganjikanskog jezera. Poslije sam se preselio u unutrašnjost, gdje sam se sreo sa Jehovinim svjedocima (ljudima sa osmatračnice). Oni su odgovorili na mnoga moja pitanja.

Kada su vidjeli da me zaista puno stvari interesira, dali su mi knjigu "Let God be true". U toj knjizi većina pitanja je obrađena navođenjem dokaza iz Biblije. Slučaj je htio da se sprijateljim sa još jednim muslimanom. On je bio veoma ponosan na svoju religiju. Kad sam ga upitao zašto, odgovorio mi je: "Ja slijedim ispravnu religiju".

Naša vjera je jednostavna, bez ikakvih teškoća i kontradikcija. Mi se molimo Bogu kao što je to činio Muhammed, a.s. Nastavio sam se družiti i sa svojim novim prijateljem muslimanom i sa Jehovinim svjedocima. Dobijajući nove informacije i upoređujući ih sa onim što sam znao od ranije, postao sam donekle zbunjen. Prijatelju sam rekao da bih se trebao malo odmoriti od religije. Upitao me zašto. Odgovorio sam da mi je dosta komplikacija i poteškoća koje nalazim u svim religijama. Moje riječi su ga potakle da mi kaže nešto više o islamu. Ono što mi je ispričao veoma me dojmilo i navelo me da počnem gajiti simpatije prema islamu. Ostao sam s njim još tri mjeseca, a onda smo se razišli.

Nakon rastanka s njim, više puta sam razmišljao o onom o čemu smo diskutirali. Nakon nekog vremena, susreo sam se sa jednim veoma obrazovanim muslimanom koji mi je ispričao puno o islamu. Ova osoba mi je još više približila islam, pa sam ga iskreno zavolio. Tada sam prestao ići u crkvu oko mjesec dana. Za to vrijeme sam mnogo razmišljao, i došao do zaključka da u islamskom vjerovanju ima puno više istine.

Dvije sedmice nakon toga odlučio sam prihvatiti islam jer mi svijest jednostavno nije prihvatila protivriječnosti učenja rimo-katoličke crkve. Njihovi principi nisu u skladu sa Biblijom koju bi trebalo da slijede.

Povrh svega bilo mi teško i neprirodno robovati "trome u jednom" Bogu. Shvatio sam da je islam najbolja religija za koju sam znao. Muslimani slijede knjigu koju je Bog poslao, obavljaju molitvu onako kako su je obavljali i ostali poslanici. Njihova religija je nepromijenjena od dana kad je objavljena pa sve do danas. I što je najvažnije, oni obožavaju jednog jedinog Boga i ne pridružuju Mu u robovanju nikog. Oni priznaju i vjeruju u sve poslanike koje je Bog poslao na Zemlju. U džamijama nema freski ni ljudskih likova.

Tako sam tog dana postao musliman i uzeo sam ime Musa. Ponosan sam što sam postao sljedbenik Muhammeda, a.s., i pripadnik jedine istinite vjere - islama.

Završna riječ

Islam je Božija uputa za čovječanstvo. On nije religija jednog naroda. Ne pripada samo jednoj zemlji. Svi Božiji poslanici, kroz historiju su propovijedali ovu vjeru. Posljednja i završna verzija ove religije objavljena je poslaniku Muhammedu a.s.

On je izvršio svoju misiju na najbolji mogući način, i uspostavio je civilizaciju na islamskim temeljima. Arapi su postali nosioci ove ideologije i uzdigli su se, s Allahovom milošću, iz mraka džahilijeta, da bi postali svjetska sila. Iz Arabije se ova religija proširila na druge zemlje i narode.

Kad su Arapi zapostavili svoje dužnosti prema Gospodaru, drugi su ih pregazili, s ciljem da uguše islam. Egipćani, Kurdi, Berberi, Mongoli, i dr., prihvatili su islam, podigli njegovu zastavu i stavili se u službu njegovog širenja i jahača. Svi oni su se proslavili u svom vremenu zahvaljujući islamu.

Islam nije monopol određenih ljudi. On pripada čitavom čovječanstvu. Ko zna kada će doći trenutak da neki istočnjaci i zapadnjaci prihvate islam i postanu nosioci islamskog preporoda, pioniri svjetske renesanse.

Dolaze nove generacije,
Pozivaju u borbu za istinom
Pod zastavom istinite vjere.
Osvjetliće mračne puteve
Zemlji okaljanoj prokletstvom mržnje,
Oni idu naprijed.

SADRŽAJ

بسم الله الرحمن الرحيم

